

Petra Neomillnerová

PSÍ ZIMA

motto

motto

Petra Neomillnerová

PSÍ ZIMA

Praha 2014

© Petra Neomillnerová, 2008
Cover and Illustrations © Lubomír Kupčák, 2014

ISBN 978-80-267-0131-6

Prolog

„Ještě jednou uslyším, že ses s ním sešla, a zpřerážím ti kosti, jasný?“

Žena se vyškrábe na nohy a spočítá si jazykem zuby.

„Odkdy se zajímáš, s kým lezeme pod duchnu, Volmare?“

„Od té doby,“ zahřmí stařec, „co se zaklínačské holky válí s vampýry, Loto.“

Pak se obrátí a svižně vyběhne do schodů. Lota si opatrně ohmatá nos.

„Vyser si voko,“ zašeptá a doufá, že tohle Volmar nezaslechl.

1

„Pěkněj modrák, kotě. Vyváděl hodně?“ Torge čeká na Lotu v tmavé chodbě.

„Jo, vymetl se mnou cimru. Co blbne, a vůbec, kdo mu to naprášil? Ty?“ Vysoká žena s tlumokem přes rameno rázuje chodbou a plavovlasý muž se ji pokouší zadržet.

„Loty, neblbni. Po tom humbuku v Lisse to nešlo zatajit. Všichni se ptali, jak Arve zemřel, a já...“

„Prostěs to vyblábolil. Skvěle, kolego.“

„Kotě,“ zjizvený popadne ženu za ramena. „Volmar není to nejhorší, co tě tu může potkat.“

„Seru na to.“

„Loto...“, něco v Torgeho hlase ji přinutí se zastavit, „prostě jen nechci, aby se stalo něco, co pak už nepůjde napravit. Známe se od doby, co jsme byli děcka...“

Lota zkrříží ruce na hrudi. Pod žebry jí trne a do krku se tlačí něco, co by mohlo být pláčem, kdyby, eh, no prostě za jiných okolností.

„Tak to vybal.“

Torge si rozpačitě zamne nos. „Vy jste se s Narvikem nikdy neměli rádi...“, nechá konec věty viset ve vzduchu.

„To neměli,“ připustí Lota.

„Teď ti to chce dát sežrat a dá, jestli nebudeš šikovná. Je tu spousta zhrzenejch.“

„Torge, kurva, Torge, vždycky jsem píchala se spoustou chlapů zvenčí.“

„Ale to nebyli vampýři, Loty, to nebyla lovná.“

„Nežvaň, my jsme pro vampýry lovná, ne opačně.“

Torge si odkašle. „Tím hůř, nemyslíš?“

♦ ♦ ♦

Škola se změnila, zatne Lota zuby, změnila se od doby, co jsme byli dětmi. Teď už tu žádné děti nejsou, ale možná zase budou, až nás pobijí nebo

až se povraždíme navzájem. Hodí vak na úzkou pryčnu a rozhlédne se. V komoře je zima jak v morně, zima, tma a špína. Položí dlaň na vlhkou zeď a vzpomene si, jak jako děti spojovali čůrky vody, které po ní stékají, do potůčků a do řek. Prstem usměrní stružku a ta se slije s druhou. Hráli si s vodou a mlátili se podhlavníky, ona, Torge a Arvid. Arvid, kterého pohřbili v horách u Lissy. Roztrěse ji zimnice a rány, které utržila od Volmara, najednou nějak víc bolí.

Tady jsem přece doma, pohne rty. Nemůže mě odsud vyhodit Volmar, zrovna Volmar, ve kterém viděla bezmála tátu. Promluví s ním znova, po večeři.

Lota s povzdechem shodí z ramen plášť, upraví meč v pochvě a vyjde ze dveří.

Z jídelny se ozývá šum hlasů jako obvykle. Všechno je jako obvykle, pomyslí si hořce Lota, jenže obvykle se na své kolegyně těšila. Dneska ne.

Zaskřípou dveře a najednou je ticho. Večeřící se zarazili v půli pohybu, zvedli hlavy a desítky párů očí si ji měří. Torge, který si nabíral z mísy, odloží lžičku.

„No, co je?“ pohne Lota rameny. „Koukáte na mou rozbitou hubu?“

Narvik se zvedne. Samozřejmě Narvik, ušklibne se v duchu Lota. Nikdy mi nezapomene, že jsem ho jako kluka shodila z kamenné zídky vzhůru u šermířského sálu. Vždycky byl z jiné party.

„Koukáme na upířskou děvku,“ protáhne muž a prohrábne si rukou vlasy, nakrátko ořezané nožem. „Gryfům taky držíš?“

„Gryfům ne, ty přenechám tobě. Viš, oni maj rádi projetý zadky.“

Někdo mlaskne, zaskřípe odsouvaná židle.

„Kurvo...“

„Co tě žere, mlíčňáku? Žádná tě tu nechce pustit pod duchnu?“

Meče vyskočí z pochvy v tomtéž okamžiku a srazí se, hnané vztekem svých majitelů. V sále je ticho, jako by přihlížející čekali boj až do konce. Lota si olízne rty. Kdyby bylo nejhůř, můžu ještě křičet, pomyslí si, jako tam dole u Lissy. Můžu křičet a odpraví mě tady jako každého jiného upíra. No co. Lota odrazí Narvikův výpad, meč, který už už šlehal po jejím břiše, sklouzne stranou a hrot Lotiny zbraně rozetne Narvikovi rameno. Ve vzduchu teď visí pach krve.

„Ty svině,“ trhne hlavou Narvik a znovu pozvedne meč.

„Nelez k němu tak blízko, utluče tě,“ křikne Torge a Lota couvne.

„Ale neutluče,“ usměje se křivě. Už našla rytmus a teď se s Narvikem točí v tanci, který nemá se zasnubami nic společného.

„Neutluče.“ Teď je ráda, že strávila hodiny a hodiny kočkováním s Urianem, který je, to dá rozum, rychlejší, než člověk i zaklínač může kdy být. Narvika žene zášť, ale je příliš pomalý.

„Trochu ti to teče, poklade,“ Lotin meč zasviští kolem soupeřovy hrudi, a ten se vyhne ráně jen s námahou. Košile mu na prsou zrudne a jídelna zašumí.

„Je pokousaná,“ křikne Narvik. Lota na okamžik strne a pohledem zabloudí k Torgemu. Ten lehce potřese hlavou.

„Tak pokousaná?“ od stolu se zvedne další z mužů. „To abych ti píchnul.“ Torge má svoje klady a loajalita je jedním z nich, napadne Lotu, když se plavovlasý zaklínač objeví za jejími zády.

„Kdyby něco, musíme se dostat ven,“ šeptne Torge. „Jo, a dělej větší ram-bajz.“

„Myslíš jako...“

„Myslím jako, aby tě slyšel Volmar, kotě.“

Rvačka je nakonec všeobecná a tak hlučná, že ji Volmar slyšet musí, ale ještě dřív než on přijde Ingolf, mistr Ingolf, kterému šla Lota vždyc-ky radši z cesty. Často mu ulítla ruka, zvlášť když mu začal docházet havraní prach. Teď stojí ve dveřích, rty sevřené a mlčky si prohlíží zpřevračené stoly.

„Kdo se rval první?“ zeptá se a Lotu začne kousat v břiše stejně jako před desítkami let.

„Já,“ přizná.

„Výborně, přijela jsi odpoledne a už se rveš. Kdo další?“

„Je to upírka,“ zavrčí Narvik sverpě. Ingolf nadzvedne obočí.

„Tak upírka? Myslel jsem, že je tady od nás. Padejte dolů, oba dva. A vy ostatní tu uklidte. Okamžitě.“

Stoly se pomalu vracejí zpátky na nohy a Lota se protáhne dveřmi na chodbu. Ingolf je poslední, s kým chce mluvit. Narvik vyjde na chodbu za ní.

„Doufám, že tě odsud vypráskaj, čubko,“ zavrčí a Lota v jeho hlase slyší ozvěnu jejich dětských rvaček. Jako spratci, pomyslí si Lota, pořád stejný.

„Jako spratci,“ ozve se za jejími zády. Ingolf ji postrčí před sebou.

„Zapomnělas, kudy se jde dolů?“

„To se nezapomíná,“ ušklíbne se Lota. „Tolik silných zážitků.“

Ingolf ji popadne za paži a pozorně si ji prohlíží vybledlýma očima.

„Jsi jiná.“

„Hovno,“ odsekne Lota neuctivě.

„Ale jsi,“ zasměje se Ingolf chraptivě. „Ještě loni by tě Narvik dokázal prohodit oknem.“

Jako děti téhle místnosti říkali různě. Mučírna, to znělo strašidelně, bicí budka, klepárna, díra... až později jí došlo, že se tu většinu času docela obyčejně schůzuje a k výkonu tělesných trestů se vymrzlá světlice používá jen kvůli relativní odlehlosti. Lota se rozhlédne po holých zdech.

„Jak to, že už tu nejsou žádný děti, mistře Ingolfe?“

Šedovlasý muž k ní obrátí hlavu. „Ale jsou. Volmar má v práci nějaké sourozence, kluka a holku. Víc není potřeba, v posledních letech nemáme velké ztráty.“

„Ne? Letos to schytl Arvid, slyšela jsem, že umřel taky Odo, Luca je zmračená...“

Ingolf mlaskne. „Pravda, ale o tom jsme sem mluvit nepřišli, že ne?“

Lota sepne ruce pod bradou. „Ne, nejspíš ne.“

„Proč jste se servali?“

Narvik si uplivne a Lota se pomalu otočí k Ingolfovi. Něco je jiné, uvědomí si, ale ještě pořád jsem tady doma.

„No, Narviku?!“

Zaklínač pokrčí rameny. „Nemá tu co dělat. To si nemyslím jen já, myslíme si to všichni. Vojáci si taky nenechají v ležení čubku, co se válí s nepřitelem.“

„My nejsme vojáci,“ opáčí Ingolf studeně. „A nevšiml jsem si, že by si to mysleli všichni. Všem by se Lota s Torgem neubránili.“

Zaklínačka se usměje. „Takhle, já s Narvikem, Torgem, Detlefem a Jašou jsme se rvali. Ostatní se nás pokoušeli dostat od sebe. Možná že byste s Volmarem měli...“ zadívá se na Ingolfa a ten jí zabodne prst do hrudi.

„Neopovažuj se mě poučovat, beruško. Já vím moc dobře, co jsme s Volmarem měli. Narviku, vypadni. Venku je spousta dřeva, jdi si vybit vztek tam.“

„Je už tma,“ namítne Narvik.

„Na to jsem se neptal. Ještě si promluvíme.“

„Ale...“ dál se zaklínač nedostane. Ingolf načrtl do vzduchu runu a Narvik se se zasténáním svezl na zem.

„Mlč a dělej, co ti říkám, synku. Pokud cítíš potřebu dál pokračovat takhle, rozluč se se zbytkem kůže na zádech.“

„Ano, mistře,“ pud sebezáchovy velí Narvikovi dostat se rychle z dosahu Ingolfových znamení. Sebere se ze země a zmizí jako duch. Lota se usmívá. Ať je to jakkoli, některé věci se tu nezměnily.

„A ty se nesměj, děvče,“ Ingolf se prudce obrátí k šklebící se Lotě a ta spěšně úsměv zakryje dlaní. „Taky nejsem moc nadšený, že líháš s vampýrem. Nikdo tady.“

Lota si odkašle.

„Proč to tak vadí? S vampýry nebojujeme a nikdy jsme nebojovali, tak snad...“

„Najdu ti v kronikách, kolik našich vampové zabili, chceš?“

Zaklínačka v rozpacích zatočí prstenem, který má na ukazováčku.

„Proč to děláš?“ pokračuje Ingolf. „Kvůli tomuhle?“ Nakloní se přes stůl a zatahá ji za rukáv.

„Tomuhle?“

„Halena za desítky kuldů, boty s gagátovým zdobením, v maštali nákladní kůň. Nevyčítám ti, že si od něj bereš peníze, ženské to tak dělají, ale je to krvepijec. Jak je starý, co? Řekl ti? Až ho přestaneš bavit, zabije tě.“

Lota přivře oči a za víčky znovu vidí sténajícího Uriana, blýskavé zuby, olivovou kůži na svalnatém břiše, slabiny.

„Slabiny tvoje jak slabiny hřebců...“ zašeptá mechanicky.

„Cože?“ vyjede na ni Ingolf.

„Ale nic. Uriáš píše básně.“

„Odkdy se zajímáš o básně, hm? Zrovna ty. Když jsem s vámi četl eposy, vždycky's nejvýš koukala z okna nebo házela po Arvidovi ohryzky z jablek.“

„Vyrostla jsem,“ pokrčí Lota rameny.

„Možná,“ ušklíbne se Ingolf pochybovačně. „Ale moc na to nesázím. Dobře, vyrostla jsi a taháš se s vampýrem, co píše básně. Proč ses potom vrátila?“

Lota polkne.

„Mistře...“

„Ty holčičí manýry si nech od cesty. Neohlížela ses na regule, když sis s ním začala, tak tu teď nehraj komedii. Tak proč?“

„No, nemusela jsem, ale... žiju tu přece od dětství. Chtěla jsem to Volmarovi vysvětlit.“

„Koukám, že zatím to vysvětlil on tobě,“ ukáže Ingolf na modřinu pod okem a na roztržený ret. „A ty se divíš, vid?“

„Divím,“ připustí Lota.

„Vždycky samý Loty sem, Loty tam... Měl tě jako vlastní.“

„No.“

„Teď tě má taky jako vlastní,“ uchechtne se Ingolf. „Spustila ses s upírem, tak tě seřezal. Ono ho to přejde.“

„Myslíš?“

„Smířil se s horšíma věcma. Já ostatně taky.“

„Co máš na mysli?“ Lota zpozorní.

„Tvého otce, co jiného. Vlastně se ani nemůžeme divit, že si hledáš partnera, eh, sobě rovného.“

„Jdi se bodnout.“ Tohle se mistrům běžně neříká, rozhodně ne tady, ale Lota si to uvědomila příliš pozdě.

Ingolf založí ruce na prsou. „Ale, beruška bude ještě drzá. Já nejsem Volmar, ale...“

„Trefit mě můžeš taky, já vím.“ Najednou si připadá prastará a hrozně unavená.

„Ale no tak...“

„Promiň.“

„Jdi spát,“ doporučí jí Ingolf a položí jí dlaň na rameno. „Volmarovi se to rozleží.“

„Díky,“ broukne vděčně Lota a vykročí ke dveřím.

„Ty, Loty, zůstalo doufám jen u muchlání v posteli.“

Lota se kousne do jazyka. Torge mlčel. Starej dobrej Torge.

„Jasně. Nemám zuby až na bradu, jestli jsi myslel tohle.“

Ingolf se na ni zamýšleně zadívá.

„Ne? Tak padej.“

Když Lota za sebou zavírá dveře, sype Ingolf z malé krabičky na desku stolu černý prach.

Lota se převalí na lůžku. Odvykla tvrdým postelím, pohankové kaši, fackám, odvykla spát sama. Za očima se jí míhají obrazy. První setkání s Urianem, vesnický hřbitov, bojující vampýři a mokro v botách. Měla se od něj trhnout tenkrát? Nebo po tom, co ji vyhrál na zubaté v horách u Lissy? Jistě, kousnul ji. Torge o tom mlčel, a mlčí i ona. Jak má Volmarovi říct, že bez krve slábne, jak má Ingolfa přesvědčit, že není upírka, i když ji pokousal vampýr a i když jen díky tomu přežila?

Notburga, napadne Lotu, měla by si promluvit s Notburgou. Možná už nemá ve Škole rozhodující slovo, ale vyslechne ji, už jen proto, že je tak stará. Zaklínačka si zimomřivě přitáhne příkrývku až k bradě. Možná měl Urian pravdu, když říkal, že by měla zůstat s ním v zámečku za Met-sou, v pohodlné posteli, vyléčit si rány, odpočinout si. Rok za rokem je to horší, únava na ni doléhá, únava a smutek. Kolem je příliš mnoho mrtvých a Lota už není tak mladá jako dřív. Havraní prach a pitky už nepomáhají od všech bolestí a ráno se hůř vstává. Jakkpak se asi vstává Ingolfovi, dumá zaklínačka. Jak se mu vstává a co si ráno dává pod jazyk, aby to vůbec dokázal? Pod okenicemi se do světnice dere ledový vítr a Lota se natáhne po kožešinou podšitém plášti. Zkurvená zima.

Z polospánku ji probere klepání na dveře.

„Kdo je tam?“ Ruka rozespale hmatá po meči.

„Torge,“ zavrčí ten za dveřmi.

„Co je?“

„Co by? Pojď spát ke mně, musíš tam mít zimu.“

„Mám tu zimu,“ přizná Lota a se zívnutím se omotá do pláště. Z lůžka sebere deku a meč a šourá se ke dveřím.

„Dělej, kotě. Jsem bosý.“

U Torgeho je o poznání tepleji, možná proto, že je okno zatlučené starou příkrývkou a u postele stojí měděné ohřívadlo, plné uhlíků.

„Do řiti, tohle jsem si měla pořídit taky,“ ozve se Lota závistivě.

„Nefňukej, zahřeju tě já. S ženskéjma je to tu letos slabý.“

„Zoja ti nedává?“ zajímá se zaklínačka zlomyslně. „A Brigita taky ne? A Apolena?“

„Apolena je mrtvá, holčičko,“ odhrne Torge příkrývku, „a Zoja teď drží s Delfem. Lovili spolu přes léto.“

„Lovili, jo?“

„Prej se v Posensku dostali do problémů,“ broukne muž a vklouzne do postele.

„V Posensku se dostane do problémů každě,“ Lota stáhla holínky a zvedla nohy na pelest, „měli bychom tam přestat jezdit. Ty jejich zákony proti pobuřování na tebe můžou použít vždycky.“

Torge mlčí a dlaní se urputně snaží dostat Lotě pod košili.

„Máš ledový ruce,“ zavřískne žena.

„Ty zas zadek. Pojď se schovat.“

Postel zběsile praská pod těly, která se snaží najít polohu dostatečně přijatelnou pro daný účel.

„Blíž,“ syčí Lota.

„Vždyť jsem blízko.“

„Ještě blíž.“

„Takhle bude postel mlátit do zdi,“ namítá Torge a v hlase má smích.

„Vadí ti to?“

Teď už muž neodpoví, postel zaskřípe a její čelo narazí do omlácené omítky. Lota zatne zuby, její tělo se prohne jako tisový luk a prsty přeběhnou po Torgeho žebrech.

Na zed' světnice dopadne pěst.

„Je noc, kurva,“ ozve se odvedle. „Chci spát.“

„Víš, co ti na to, vid?“ zamumlá Torge tiše a položí ruce Lotě kolem pasu.

„Zvedni se víc, kotě, ať tam pořádně můžu.“

♦ ♦ ♦

„Fuj, on už to někdo jednou jed“

Lota se znechuceně dívá do hrnce s kaší.

„Hele, Loty, z kterého zámku jsi přišla?“ Tara, žena se širokými rameny a velkýma rukama, ji odstrčí. „Já si teda dám.“

„Můžeš i za mne,“ Lota bojuje se svým žaludkem. „Smrdí to děsně.“

Ráno je na rvačku příliš ospalé, ti, kdo se přišli nasnídat, apaticky hledí do hliněných misek a ani Lotina přítomnost je nevyburcuje.

„Torge, kde je Notburga?“ přisedne si Lota na konec dlouhého stolu.

„Mistryně? Už sem nechodí, zvlášť v zimě ne. Lézt po schodech ji zmáhá, tak jí u sebe.“

„Hm.“ Lota usrkne odvaru z bylin a zkríví tvář.

„Kdo tu teď vaří?“

„Pořád starej Just.“

„V tom případě už je senilní.“ Lota si vzpomene na „starýho Justa“, který byl starý dokonce už v době, kdy ona byla děvče. Zkrivený mužík se drží, jen co je pravda, ale vařit se nenaučil ani za desítky let. Zvedne se od stolu.

„Kam jdeš?“

„Poprosit ho o horkou vodu. Kořalku ještě mám.“

„Hele, myslel jsem, že to chceš s Volmarem urovnat. Když tě po ránu uvidí s hrnkem pálenky, máš průser.“

„Je sem blbá cesta,“ ušklíbne se Lota a jde. Blbá, dlouhá a zavátá. Hořké bejlí a kaše mě po ránu neproberou, pomyslí si a zabuší na dveře kuchyně.

„Co to piješ?“ zavětrí Volmar, sotva vstoupí do jídelny.

Lota postaví hrnek. „To snad není možný. Vínovici s vodou, dáš si?“

Volmar se k ní blíží ode dveří, vysoký, rozložitý, hřmotný a zarostlý, stejný jako si ho pamatuje z dětství. Tenkrát mu ovšem sahala ke koleni.

„O něčem jsme spolu včera mluvili.“

„To je pravda.“ Lota si s úlevou uvědomí, že včerejší hořkost už odplynula a že je schopna s Volmarem mluvit normálně.

„Vstáváš s kořalkou?“

Lota si promne oči. „Jo, vstávám. Volmare, už mi není patnáct.“

Torge jí pod stolem zuřivě šlape na nohu, ale Lota nedbá.

„Nechci se opít, chci se jen probrat. Máme před sebou spoustu věcí, o kterých musíme mluvit. Jsem unavená, než jsem vyrazila, objevil se v Kulmu démon, který unášel a dával děcka. Nakonec to nebyl démon, ale místní řezník, ale i tak to dalo trochu práce. Ošklivý práce, to mi věř.“

„Všichni máme za sebou nějakou práci.“ Volmar se zjevně nemíní dát. „Pro tebe už nejsem mistr?“

V Lotě vyčerpání, napětí a hlad kuchtí výbušnou směs.

„Jsi, ale nemusím ti tak v každý větě říkat. Koneckonců, Ingolf to po mně nechtěl.“

„Tak Ingolf to nechtěl?“

Lota nenápadně posune židli. Netouží přijít o zuby, nechce se rvát s Volmarem, nechce... Odloží hrnek a vstane.

„To ti tak vadí, že piju kořalku? Nechci si prošňupat nos už zkraje zimy.“

Sáhl po ní. Lota nedokáže zůstat stát. Opravdu jsem odvykla, připustí si beznadějně. Urian mě rozmazlil. Couvne ještě o krok.

„Tak se mnou mluv, Volmare.“

„Kotě,“ ozve se Torge skoro zoufale, „tohle není Uriáš, abys s ním zašla na večeri a probrali jste problémy se vztahem. Tak přestaň blbnout.“

„Co si to vůbec dovoluješ?“ uhodí Volmar pěstí do stolu, až misky nadskočí, a pak všem vnikne do uší chraplavý ženský smích.

„Já vždycky říkala, že ti ta holka přeroste přes hlavu, ale tys mi nevěřil.“

Notburga se opírá o hůl a srdečně se chechtá. Bývala to vysoká žena, ale čas jí ohnul záda a vybělil copy.

„Burgo,“ Lota obezřetně proklouzne kolem Volmara a pevně starou zaklínačku obejmje.

„Tak jsem slyšela, že ses konečně chytila někoho, kdo nemá jen prošoupaný boty.“

„Naneštěstí je to vampýr.“

„Tak vampýr. Vypadáš mladší, děvče, a máš pěkný boty.“

Lota sklopí oči ke špičkám holínek. „Co všichni máte proti těm botám?“

„Stály jako menší chalupa,“ ušklíbne se stařena, „tak se nediv, že je tady křik. Co to vyvádíš, Volmare?“

Zaklínač zapraská klouby. „Boty za chalupu, den začíná s koalkou a tahá se s upírem, co bych vyváděl? Jdu si pro oprat.“

„Je to dospělá ženská,“ chytne ho Notburga holí za loket. „Ještě nám bude dobrá.“

Volmar se zamračí.

„Vychovals ji, vycvičil, vstávals k ní v noci, když si roztrhla břicho o ulomenou větev, už si nevzpomínáš? Tak ji nevyštví teď, když má začít vracet dluhy.“

„Kde je vůbec Ingolf?“

Notburga zvažní. „Nevím, Volmare, nejspíš spí, ale na dvoře to v noci bylo jako po zabijačce.“

„Narvik?“ ozve se Lota zkusmo.

Stařena pokrčí rameny. „U Ingolfa člověk nikdy neví. Dělá svou práci už moc dlouho a Znamení dokážou člověka vysát.“

„Hlavně moc...“ Lota si významně stiskne nosní díрку a Volmar ji přísně sjede pohledem.

„Hodně ses změnila. Ale řeknu ti jedno, děvenko. Nosit nos nahoru, to v téhle branži znamená mířit rovnou na krchov. Tak abys na to nezapomněla.“

♦ ♦ ♦

Sníh křupe pod podrážkami vysokých bot, ale jinak je les tichý.

„Stejně hovno chytíme,“ nadává Torge, který nese pruty.

„To je jedno, aspoň jsme na chvíli vypadli z baráku,“ odsekne Lota a sveřepě prošlapává sním.

„Já za to nemůžu, že se pořád s někým hádáš. Mimochodem, to, že Ingolf rozsekal Narvika do buřtů, ti taky moc neprospělo.“

„Já ho k tomu nenavedla. Šnupe, je vzteklej, a to byl vždycky.“

„Ne takhle,“ zvažní Torge.

„Já vím, že ne. Třeba se něco děje,“ napadne Lotu.

„Jako co?“

„Nevím. Ale nejsou tu děcka, mistři stárnou, noví se nevolí... Nejsou prachy. Proč bychom jinak pořád žrali pohanku?“

Dvojice jde po zarostlém břehu říčky až k tůni.

„Pohanku a plotice,“ povzdychne si Torge a nahodí udici. „Možná máš kus pravdy, Loty,“ uzná, „ale jestli tě můžu poprosit, nezačínej s tím u večere.“

Dny se vlečou při štípání dřeva, odklizení sněhu a šermu ve vymrzlém sále. Čepele se srážejí, nože se s tupým zvukem zabodávají do dřeva, tep běží skoro tak rychle jako lidský.

„Dej si pohov,“ říká Volmar Lotě a čelo se mu krčí do vrásek. „Jsi rychlá, ale pořád se mi na tom něco nezdá.“

Lota pokrčí rameny a jde. Dvoje oči ji pozorují. Volmarovy a Narvikovy.

„Co je s tebou?“ Tara si sedne na lavici vedle Loty a natáhne nohy ke krbu.

„Nic.“

„Jsi nějaká zelená.“

„Je tu nuda.“

„Che, s vampem to bylo lepší? Tak vyprávěj, kočko, jak to dělá vampýr se zaklínačkou.“

Tara se směje a zrzavá Grita si přisedne k nim.

„No, to by mě taky zajímalo. Maj hroznou sílu, ne?“

Lota si přitáhne kožešinovou vestu. „Sílu? Když se k tobě chlap chová slušně, tak málokdy poznáš, jakou má opravdu sílu.“

„Bála bych se, že mi utrhne hlavu,“ ozve se Brigita.

„Ale ne.“

„A jakej je jinak?“ mrkne Tara. „Jako...“ ukáže ukazováčky délku, „chápeš, ne?“

„Dobrej, vynalézavej a stará se. A dobře drží.“

„Děláš to s ním za prachy?“ Zoja se opře dlaní o stůl a zadívá se Lotě do tváře.

„Ne za prachy,“ spustí Lota víčka, „zachránil mi život. Jo, já vím, že se to stane. Ale zachránil život taky Torgemu.“

„Arvovi ne.“

Lota zatne zuby. „Ne, tomu ne.“

Scéna, kterou se snaží vyhnat z hlavy, se znovu vrátí. „Uhni,“ odstrčil ji Arvid a pak ho příšera dostala.

„Kurva.“ Tařina ruka na jejím rameni je těžká.

„Počkej. Já vím, že jste to spolu táhli dlouho.“ Tara ji mateřsky plácne po zádech.

„Stane se. A nemysli, že nechápu, co na něm vidíš. Je pěkněj?“

„Do rybí kundy, ženský... Je pěkněj. Je černovlasej, bez jizev, voní a piluje si nehty. Ještě nějaký otázky?“

„Jasně,“ zakucká se Tara. „Nemá náhodou volnýho bráchu?“

2

Pěkný černovlasý vampýr sice bolestně postrádá Lotinu společnost, ale momentálně má jiné starosti.

„Budeš spokojen, pane, je to výtečná koupě.“ Uhlazený muž v švestkově modrém kabátci se úslužně uklání a předkládá Urianovi k podpisu listiny.

„Zbytek zařídíte?“ Vampýr odložil brk a očima se dotkl několika zlatých prutů.

„Jistě, pane. Statek je tvůj, ještě dnes to přepíšeme v knihách, za správcem vyšlu posla a můžete se nastěhovat.“

„Nechci se stěhovat,“ ohrne vampýr rty. „Je to dárek, eh, pro dámu.“

Obchodník účastně pokývá hlavou. „Tak pro dámu. Opravdu velmi hodnotný dárek.“

„Je tam klid?“ ujistí se naposled Urian.

„Neobyčejný klid, pane.“

„Honitba? Dáma ráda loví.“

„Ke statku patří pěkný kus lesa, dáma...“

„No dobrá,“ vstane vampýr z křesla a shrábne ze stolu kupní smlouvu. „Doufám, že bude dáma spokojena, už kvůli našim, ehm, společným přátelům.“

Muž ve švestkovém mírně pobledne.

„Jistě, pane.“

Urian se na něj usmívá mírně, distingovaně a zubatě.

„Uri, ty vůbec nepiješ.“ Večírek je v plném proudu a vampýrské dámy tančí.

„Piju.“

„Nelži. Poslední dobou s tebou nic není.“

Iffi, jeho sestřenice, si podepře loket o opěradlo křesla.

„Žádná tu nemá stříbrný meč, že?“

„Ale no tak, zlato.“

„Máš exotické choutky, bratráčku.“
Vampýr si povzdychne. „Tak mám, no. Rodinný sněm tě vyslal, abys mi domluvila?“
„Takže je to vážné?“
„Iffi...“
„Mezi tebou a tou... zaklínačkou.“
Urian vstane z křesla. „Jo. Chceš si zatancovat?“
Tmavovláska mu položí ruce na ramena. „Ne, chci si promluvit. Tvoje matka je z toho, no, rozladěná.“
„To se dalo předpokládat.“
Vampýr k sobě dívku přitiskne a otáčí se s ní v rytmu hudby.
„Opravdu je v posteli tak dobrá?“
„Nejsi trochu indiskrétní, mladá dámo?“ zašklebí se Urian.
Iffigenie se odtáhne. „Nejsem dítě. Jo, a mimochodem, viděla jsem ji. Má jizvy dokonce i na obličejí.“
„Má je všude.“
„Tak vidíš.“
„Torge taky,“ pokračuje Urian se zlomyslným potěšením.
„Kdo je Torge?“
„Její kolega.“
„Viděls někdy svlečeného zaklínačského chlapa?“ Upírka si jazykem navlhčí rty.
„Mockrát.“
„A co?“
Hudba dohraje a vampýři uměřeně zatleskají.
„Třeba by se ti Torge líbil.“
Iffigenie si tanečníka ledově změří.
„To je velmi nepravděpodobné.“
„Je velmi, ehm, mužný.“
„Tím myslíš co?“
Urian se odmlčí. Tuší, že Lotina charakteristika Torgeho sexuality „vleze na všechno“ by Iffigenii nenavnadila.
„Miluje ženy,“ zvolí opis vhodnější pro taneční sál.
„I vampýrky?“ opáčí uštěpačně Iffi.
„Všechny.“ Urian tančí a je rád, že tentokrát nelže ani v nejmenším.

◆ ◆ ◆

Lota se převalí na lůžku a smete Torgeho ruku ze svých zad. Musí se napít. Zkoušela to překousnout, ale každé ráno se jí vstává huň. Pár loků krve, víc nepotřebuju, pomyslí si Lota a natáhne se po haleně.

„Kam jdeš?“ Torge otevřel jedno oko.

„Ven, je ještě noc. Spi.“

„Ven?“

„Hm. Mám se tě dovolovat, když jdu na záchod?“

„Jo tak,“ zaklínač si přetáhne pokrývku přes hlavu a spí dál. Zaklínačka tiše pootevře dveře a vyjde na chodbu.

Chtěla jít lovit, ale teď vidí, že to není dobrý nápad. Ruce se jí třesou a lov v zimním lese je nejistý podnik. Zamíří na zadní dvůr, chybějící králik se dá vždycky svést na lasici.

Podřízla ušákovi krk a teď se spokojeně krmí. S každým lokem krve se k ní vrací teplo, život a taky vzpomínky. Jistě, Torge je kamarád, Lotě se najednou začne stýskat po měkké posteli a Uriášových rukách.

„Do řiti,“ sykne a odloží stranou mrtvolku králíka. Mráz jí zalézá pod kazajku. Svítá a Lota se pomalu zvedne ze špalku, na kterém seděla.

Sníh zakrúpe pod něčími kroky. „Máš na puse krev,“ řekne Tara, která nese okovy plné vody. „A na prsou taky.“

„Vím, co si myslíš,“ Lota spustí ruce podél těla.

„Co si myslím, to si myslím, nejsem padlá na hlavu. Kousnul tě, kamarádko. Jsi upírka.“

„Kousnul mě, ale nejsem upírka,“ Lota významně potřese králičím tělem.

„To vyprávěj někomu jinému. Když někoho kousne vamp, je to jasný.“

„Není,“ zavrtí Lota hlavou. „Nakoupila jsem to taky, potom co padl Arvid. Byla jsem na tom bledě, a tak mě Uriáš kousnul. Prostě mě nenechal umřít.“

„Nojo,“ Tara postaví okov na zem. „Ale Torge o tom neví, co?“

„Torge o tom ví. Viděl to.“

„Jo, holka, tak v tom případě máš své chlapy zmáknutý víc, než jsem tušila. Myslela jsem, že by přes tohle nešel.“

„Co by nešel? Kdyby to slíznul, taky by se rád nechal kousnout. Člověku se nakonec odsud nechce, však víš.“

„Obstaráš se mnou koně?“ Tara vykročí po namrzlé dlažbě. „Musím to říct, to snad víš, Loty.“

„Musíš? Pila jsem poprvé od doby, co jsem přijela. Potřebuju krev jen občas.“

Tara zavrtí hlavou. „Hele, třeba opravdu nejsi upírka, koneckonců, vždyť s náma jíš, ale kousnul tě a krev piješ.“

Vejdou do maštale, Tara lije vodu do žlabů a pak vidlemi podává seno.

„Máš pěknou kobyly,“ obrátí se k Lotě.

„Mlhu mám už dlouho.“

„Myslím tu druhou kobyly, tu nákladní. Já jezdím na mnohem horší.“

„Pěnu? No, za nákladní se zrovna moc nehodí. Chceš ji?“

Tara zavrtí hlavou. „Vzít si klisnu, a mlčet. Hele, Loto, vím, že chceš mít klid, ale ode mě si ho nekoupíš. Víš co, řekni to dneska někomu sama a já budu držet hubu.“

„Jo.“

„Ale uděláš to určitě.“

„Jo.“ Lota plácne Taru po zádech. „Jsi kamarádka. Po snídani zajdu za Notburgou.“

„Proč ne za Volmarem? Vždycky jsi byla jeho beruška. Holka, jak já na tebe žárlila, když ti dal na slunovrat ořechy...“

„Právě proto za ním nepůjdu. Beruška pokousaná od upíra není už tak docela beruška.“

Snídaně je stejně nechutná jako vždycky. Lota mechanicky strčí do úst lžící kaše a málem sousto vyplivne zpátky.

„Jak to můžeš jíst, Torge?“

„Mám hlad.“

Lota nakrčí nos. „Copak tu nikdy nebude normální jídlo?“

Kirsten, sedící naproti ní, se rozesměje. „Čemu se furt divíš? Nikdy to nebylo lepší.“

„Bylo,“ odsekne zaklínačka tvrdohlavě.

„Ale houby. To jen, že sis zvykla na jiný.“

„Pch.“

„Žádný pch, Torge říkal. Ústřice, holoubata, sluky, prej jste si žili jako králové. Proč by ses jinak nechala voprašovat od vampýra?“ dovodí Kirsten logicky a jde si přidat kaši.

Lota se lžící nímrá v misce. „Proč bych se jinak nechala oprašovat od vampýra.“

„Notburgo, můžu s tebou na chvíli mluvit?“ Lota vklouzla do pootevřených dveří.

„Můžeš, ale nejdřív mi přines zespoda z krbu nějaký poleno do ohřívadla. Ty zlomeniny mě bolejí. Ach, holka, stáří, to není žádná radost.“

Konečně je poleno v měděné pánvi, hrnek medoviny u lokte a Lota se podepírá zadkem o stůl.

„Co máš na srdci, kvítko?“ Notburga si zaklínačku ostře změří. „Předpokládám, že něco, co nechceš říct Volmarovi.“

„Asi tak.“

„Jsi pořád stejná. Když ti tenkrát v horách utekl valach a dostali ho vlci, taky jsi šla nejdřív za mnou.“

Lota se zamračí. Má to Burga ještě vůbec v hlavě v pořádku?

„Tak co bude?“ vyjede na ni mistryně zostra.

„Dneska ráno mě Tara načapala, jak piju krev,“ jde Lota rovnou k věci.

„Bohové, čí krev?“

„Králičí.“

Notburga vstane, vezme Lotu drsnou rukou za bradu a podívá se jí do očí.

„Chm, nic na tobě nevidím. Nejsi upírka.“

„Nejsem. To mi jen Uriáš vypomohl, abych neumřela.“

„Tak vypomohl,“ vezme Notburga ze stolu šálek a zhluboka se napije. „Všimla jsem si toho hned, jak jsi přijela. Vypadáš mladší a tady nikdo nemládne,“ zatahá se za bílý cop. „Co s tím chceš dělat?“

„Co vy s tím chcete dělat?“ opáčí Lota. „Nechce se mi odsud.“

„Ne?“ ušklíbne se Notburga. „Volmar si stěžoval, že pořád jen nadáváš. Na jídlo, na štípání dřeva.“

„Dobře, nechce se mi odsud s ostudou. Nechci, aby mě odsud vypráskali. Já...“

„Ty si sbalíš, já to řeknu Ingolfovi a Joachymovi. Volmar může být docela dobře poslední, bude vyvádět. Sbalíš si, koně máš dva, a pojeděš.“

„Ale...“

„Mám pro tebe práci tam dole. V Opoli mají starosti s vlky. Tak velké starosti, že mi skoro připadá, že to ani vlci nejsou. Pojedeš se tam podívat. Máš něco proti tomu?“

♦ ♦ ♦

Lota cpe šatstvo do vaku. No, možná si to takhle nepředstavovala, ale pomyslení, že už za pár dní si dá pečené kuře, jablkový koláč a víno se skořicí někde, kde je teplo a kde služka stele postele, taky není k zahození.

„Prej jedeš pryč,“ vpadne dovnitř Torge, následovaný Kirstenem.

„Jedu.“

„Co tě to popadlo?“ dotáže se Kirsten a všetečně se přehrabuje kupkou oblečení.

„Na co je tohle?“

„Kalhotky.“

„A tohle?“

Lota polkne. „Co bys tak řekl?“

Torge se zašklebí. „To je postříbřený? Koukám, že Uriáš umí žít.“

„Nikdy jsem to nepoužila,“ odsekne Lota.

„Ani na sebe?“ Kirsten točí silnou stříbrnou hůlkou mezi prsty.

„Já radši živý,“ usadí ho Lota a pokouší se do plného vaku vecpat další blůzu.

„Kam vůbec jedeš?“

„Do Opole. Na městečko prej útočej vlci.“

„A že poslali zrovna tebe,“ podívá se Torge.

„Protože pořád remcá,“ zasměje se Kirsten a rty zdeformované jizvami se mu zvlní.

„Asi jo,“ kývne Lota, „protože pořád remcám.“

„Neohrála ses tu,“ obejmě ji Kirsten kolem pasu, „doufám, že uděláš aspoň pořádnou rozlučku.“

„To udělám,“ slíbí Lota a líbne svého kolegu. „Čestný zaklínačský.“

Lota prohrabuje prořídle zásoby kořalky, kterou si schovávala na horší časy, když se ozve ostré zaklepaní.

„No pojd.“

Ingolf se rozhlédne po světnici. „Balíš?“

Lota kývne. „Už za tebou byla Notburga?“ zeptá se opatrně.

„Byla. Takže pokousaná, beruško? Změnilo se něco po tom, co se to stalo?“ vyzvídá dychtivě.

„No, něco jo,“ připustí Lota opatrně. „Líp se hojím.“

„Jen to?“ V Ingolfově nehybné tváři žijí jen oči. Vybledlé, šilené, vědoucí. Zase se našňupal, pomyslí si zaklínačka a couvne.

„No tak,“ Ingolf švihne rukou a chytne Lotu za bradu. Tvrdé prsty kloužou pod čelist a žena čeká, až se dostanou k uzlinám. Místo bolestivého

stisku ji však Ingolf jen lehce pleskne po tváři. „No tak, Loty, nelži mi tak hloupě.“

„Taky jsem rychlejší, vydržím déle nespát. Ale není to nic, hm, zvláštního.“

Ingolf se ušklíbne. „Tvůj otec byl z Temných, pokoušel tě vampýr, ale nejsi nic zvláštního. Děvče, děvče.“

„Nasral se Volmar moc?“ zeptá se Lota na jedinou věc, která jí teď leží v hlavě.

„Jo,“ Ingolf se teď škodolibě směje. „Rozbil si klouby o zeď, ale teď už je to v pořádku. Řvali na sebe s Burgou a Joachymem do ochraptění. Jdi za ním.“

„Odkud mě shodí tentokrát?“ táže se Lota.

Ingolf na ni mrkne. „Vím já?“

„Neřeklas mi to, Loto.“ Volmar má staženou tvář a pěsti zaťaté.

„Jak jsem ti to měla říct, když jsi mě shodil ze schodů hned na přivítání? Nevydejchal jsi ani, že s Uriášem spím, natož že piju krev.“

„Víš, kolik ti bylo let, když tě sem matka přivedla?“

Lota syčivě vydechne přes sevřené zuby. „Čtyři.“

„Jo, čtyři. První noci jsi spala u mě pod dekou, protože ses bála tmy.“

„Volmare, já jsem na to přece nikdy nezapomněla. Nenechala jsem se kousnout schválně a tady jsem pořád doma.“

„Doma tu jsi a já ti říkám jediné. Přestaň se tahat s tou pijavkou.“

„Ingolfovi to nevadí.“

Starý zaklínač se ošije. „Pro tebe je to pořád mistr Ingolf. Naneštěstí si mistr Ingolf prošňupal frňák. Půlku času neví, co mluví.“

„No, nezdálo se mi. A co Notburga? Ta přece na havranovi nelítá.“

„Nelítá, ale je stará a rozum už jí neslouží jako dřív.“

„Joachym?“

„Co Joachym? A vůbec, nesahej mi do svědomí, hádě. Nějakej zubatej na tebe mrkne, a ty hned běžíš. S holkama jsou jen potíže.“

„Ale no tak...“ Lota neobratně obejmě Volmara kolem krku. V tomhle jsem nikdy nebyla dobrá, pomyslí si. Tátínkova holčička, ach jo.

„Jen se na mě nevěš,“ odhání ji zaklínač, „tohle na mě neplatí. A mazej dolů, smečka už tam na tebe čeká. A nic nerozbijte.“

„Volmare, jsme už velký.“

„Ne dost na to, abyste se neožrali a nevyhodili z okna stůl jako loni. Jak říkám, potichu, Loty.“

„Dobře, budu potichu.“

„Žádný rvačky a ve tři ráno tu bude ticho jako v hrobě, jasný?“

„Jasný.“

Těžkou rukou jí prohrábne vlasy na krku. „Jaký to bylo, když tě kousnul? Zlý?“

„Byla jsem v bezvědomí, Volmare, skoro na druhý straně.“

„Stejně je to bestie, nemohla ses bránit.“

„Nechtěla jsem umřít.“

Volmar si uplivne. „Tohle je někdy svinská práce, holčičko. Svinská práce.“

Rozlučka byla bouřlivá, jen co je pravda. Pravda, pomyslí si Lota, tentokrát jsme nevyhodili z okna stůl, zato ráno byla z lavic jen kupka dřeva. Samozřejmě se opili, samozřejmě poprali, samozřejmě lítali s Torgem, Kirstenem, Delfem a Zojou nazí po baráku a ráno šlápla Notburga do zvratků. Proč je to vždycky stejné?

Lota se kolébá v sedle Mlhy, druhou klisnu vede Torge, který ji doprovází.

„Takžes jim to řekla?“

„Když mě načapala s králíkem u pusy?“

„Bezva, takže všichni vědí, že jsem lhal.“

„Všichni ne.“

„Z představených všichni.“ Torge se poškrábe pod kožešinou čepicí.
„Budu muset taky vypadnout.“

„V tom případě víš, za kým jít, ne? Nevykašlu se na tebe.“

Zaklínač přivede svého valacha tak blízko, až se s Lotou dotýkají třmeny.

„Já vím, že ne, kotě. Jen je to celý nějak píčou ke zdi.“

„Máš ten pocit?“

„Mám blbej pocit. Nevšimla sis, že ve Škole pomalu není co jíst? Všechno tam padá.“

„Dala jsem jim peníze.“

Pěna klouzne na ledu, zatančí kopyty a Torge nadává.

„Bláznivá hajtra. Já vím, žes jim dala šušně. Já taky něčím přispěl, i Narvik dával. Ale třeba Brigita přišla pěšky, byla ráda, že se uživila.“

„Jsou lepší roky, jsou i horší,“ Lota mlaskne na klisnu a opatrně ji vede kolem padlého kmenu, „jako bys to nevěděl.“

„Co když nás už nebudou potřebovat, Loty?“ Torge nakrčí čelo.

„Vždycky nás budou potřebovat. Vždycky bude něco, s čím si lidi sami neporadí.“

„Něco jako nájemné vraždy?“

„Hele, ty máš kocovinu jako kráva,“ obviní ho Lota a Torge pokrčí rameny.

„Nojo, mám.“

Lota natáhne ruku po uzdě jeho koně.

„Zastav, rozloučíme se.“

Torge si zašněrovává poklopec.

„Bude se mi po tobě stejskat, Loty.“

„Hm.“

„Ve Škole to bez tebe nebude ono.“

„Hm.“

„Co furt říkáš jen hm?“

Lota si upraví kožešinovou kazajku.

„Co by, mám pocit, že mi omrzl zadek.“

3

Opole by ráda byla považována za městečko, ale zatím je to jen vesnice, ohrazená místy provalenou hradbou z kůlů. Lota zabuší na bránu a křivozubý strážný se vykloní přes palisádu.

„Co chceš, paní?“

„Chci dovnitř,“ zachraptí Lota. „A chci mluvit s vaším starostou.“

„Jméno?“ zeptá se křupan důležitě.

„Lota Thalberg, zaklínačka. Copak jste nedávali vědět do Školy?“

Chlap se schová rychle jako veverka, ale bránu otevře a Lota mlaskne na koně. Ulice mezi nízkými domky je zavalená sněhem a Lotu zebou ruce. Všechno ji zebe. Budu muset dát vědět Uriášovi, pomyslí si, dřív než se v téhle díře zblázním. Najednou se jí začne bolestně stýskat po Torgem, Volmarovi, Notburze, dolehne na ni zával drobných, nemsmyšlných vzpomínek na dětství a dospívání. Kurva, odplivne si, jsem ufnukaná jako stará baba. Pak se rozhlédne a zamíří k nejvýstavnějšímu z domů, které lemují náměstíčko. V Opoli nebyla už léta, ale starostův barák bude stát pořád na stejném místě. Jako všude.

Starosta je hrmotný muž s vodovými očima. Nejistě si Lotu změří.

„Ty jsi ze Školy, paní? To poslali jen jednu ženskou?“

Zaklínačka se zašklebí. „Víc bys nezaplátil. Co se tu vlastně děje?“

Starosta otevře dveře a pustí ji dál.

„Vlci tu řadí.“

„Vlci? Neviděla jsem v lesích kolem žádné vlčí stopy, žádnou strženou zvěř,“ namítne Lota. „Co tu vlastně provedli?“

Nemladá žena s korunou copů postaví na stůl sklenice a odlije do nich trochu pálenky. Nedůvěřivě zaklínačku obhlídí, zrovna tak děti, které tiše nakukují do světnice.

„Chodí v noci v ulicích, a kdo je venku, toho zadává.“ Starosta zvolil blábolivou dikci vypravěčů strašidelných příběhů. Lota se zamračí.

„Kolik jich zatím zadávali?“

„Dva,“ připustí starosta. „Starého Duryse z pazderny a Hilara.“

Jeho žena se zaškaredí.

„A jak se to stalo?“ Lota se začíná bavit. Ať je to jakkoli, zdá se, že Opolští měli velké oči.

„Jak se to stalo? Prostě táhli v noci ožrali z hospody,“ nevydrží to starostka. „A potkali je.“

„A je jisté, že vlci zaútočili na živé? Nenašli už jen mršiny?“

„To teda ne,“ ohradí se starosta. „V okolních domech slyšeli křik, jak vlci ty chudáky trhali.“

„Dobrá, to jsou dva. Kdo další?“

„Další?“ obrátí starostka oči v sloup. „Lidi už žádní, ale Faberovi rozbourali stáj a odtáhli jalovici.“

„Pravda,“ přidá se starosta, „vnitřnosti jsme našli za městem a hlavu u lesa.“

„Našli jste vnitřnosti?“

„No ba.“

„Vlci vyvrhli jalovici?“

Starosta na ni zírá se sevřenými rty. Lota plácne dlaní do desky stolu.

„No nic, starosto, zajedu se podívat do lesa. A připravte si kasu, zadarmo to dělat nebudu.“

Les je tichý, mlha se brodí sněhem a Lota si přitahuje plášť. Hledá vlčí stopy, ale čerstvý sníh je hladký jako natřesená peřina.

„Do pytle,“ Lota si zamne nos. Představa, že bude muset v noci vartovat, co a jestli vůbec na Opoli zaútočí, se jí příliš nezamlouvá. Zakloní hlavu a napodobí vlčí vytí. V krku jí páli mrazivý vzduch, ale volání se nese mezi stromy. Lota sklouzne ze sedla, přitáhne k sobě klisnu a poslouchá. Za chvíli se ozve odpověď.

Zaklínačka šlape vysokými botami ve sněhu. Před ní se zvedá skalní stěna, Lota uváže klisnu u stromu a skloní se k zemi. Ve sněhu jsou stopy. Stopy bosých lidských nohou.

„Ale,“ zaklínačka zvedne hlavu a zadívá se vzhůru. Možná že je to jen klam, ale přece jen má pocit, že cítí závan kouře. Vyhoupne se na úzkou římsu a šplhá po namrzlých kamenech, dlaně sjíždějí a zebou, ale pach kouře je stále silnější. Lota se doplází na skalní plošinu a strne. Skrz plameny ohně na ni nepřátelsky hledí stará žena s tváří pokrytou krevní sraženinou. Když se Lota vztyčí, stiskne žena v ruce kámen.

„Nechci ti ublížit,“ Lota mluví chraplavě, jak už zaklínači mluvívají. Snad je to z havraního prachu.

„Jsem na lovu vlků.“

Žena potřese hlavou, jako by nerozuměla. Oči má potažené zelenou mázdrou a široký nos, jaký občas mívají obyvatelé odlehlých samot. Nerozumí mi, pomyslí si Lota. Vtom žena promluví.

„Jdi pryč,“ zakňučí. „Nejsou tu vlci, není tu nikdo.“

„Slyšela jsem vytí,“ namítne Lota a skloní hlavu, aby nahlédla do jeskyně, ale instinkt ji varuje. Muž, který se na ni vrhl ze skalního převisu, mine uhýbající zaklínačku a skulí se přes okraj plošiny. V pádu vyrazí jen krátký výkřik a pak je ticho.

Žena zvedne kámen.

„Ještě pohyb a půjdeš za ním,“ varuje ji Lota. Žena na ni vycení vybité, ubroušené zuby. „Stará čuba,“ pomyslí si zaklínačka. „Poloslepá stará čuba,“ potřese hlavou a začne šplhat dolů. Viděla dost. I jediný pohled, kterým přelétla jeskyni, jí stačil, aby si všimla zbytků dobytčete. Víc nepotřebuje.

Když Lota seskočí z římsy, muž už dole není, jen stopa ve sněhu svědčí o tom, že se někam odplazil. Mlha neklidně potřásá hlavou, jako vždycky, když cítí dravce.

„Neboj, holka,“ mlaskne na ni zaklínačka, „má přeraženou nohu. Ten po tobě neskočí.“

„Znáte ty z lesa? Od srázu?“ Lota odsune talíř a obrátí se ke starostovi.

„Odved' děti spát, Nanno.“

Starostova žena se zvedne od stolu a žene před sebou drobotinu.

„Děti to nesmějí slyšet?“

„Nespaly by. Starým Bergrem tu děcka straší kdekdo.“

„Starého chlapa jsem neviděla, jen starou ženskou. Poloslepou. A pak jednoho zrzka, ale ten nebyl starý.“

„Bergrem strašili už mě,“ vysvětlí starosta. „Nejspíš už je dávno mrtvý. Prý dřív bydlel tady ve městě, ale pak se vrhl na kovářovu dcerku a lidé ho vyštvali.“

„Co jí udělal?“

„Nevím, nemluví se o tom. Jen že jí ublížil. Je to dlouho.“

„Nezabil ji?“

„Ne, o tom by se asi mluvilo.“

„Znásilnění?“

Starosta stáhne rty, jako by Lota doprostřed stolu položila mrtvou krysou.

„O tom se nic neříká.“

„Měli jste tu někdy nějaký případ lykantropie?“

„Co to?“

„Vlkodlaka.“

„Tfu, ještě to. Ne, tady žijou slušní lidi.“

„I slušnej člověk se může stát kožoměncem.“

Starosta přivře oči. Zřejmě má o slušných lidech jinou představu.

„Kolik jich tam tak bývá, u té skály?“ zeptá se Lota ještě.

Muž pokrčí rameny. „Někdy je jich tam jak psů, ty ženské pořád chodí s bubnem, ale někdy...“

„Kolik nejvíc?“

„Co já vím.“

„Je to důležité,“ v Lotině hlase je slyšet vztek.

„A proč?“

„Protože proti nim dneska v noci půjdu jen já sama.“

„Co budeš potřebovat, paní?“ Ponocný není pranic nadšený vyhlídkou na noc strávenou ve společnosti zaklínačky.

„No, abys mi kryl záda ne. Potřebuju vědět, kudy se sem může dostat smečka psů.“

„Snad vlků?“

„Nebo vlků, to je jedno. Velkých, těžkých zvířat. Takže kudy?“

Ponocný pokrčí ramena a přitáhne si těžký opelichaný kožíšek.

„Možná skrz zadní bránu, nepoužívá se a může být někde provalená.“

„Jaký má pak hrazení smysl?“

Muž se zaškaredí. „Do toho nemám co mluvit, ale můžeme se tam jít podívat,“ překoná lenost a kývne na Lotu. „Pší zima,“ zabručí, „pší zima.“

Sněží a vítr se prohání uličkami Opole a Lota tiše nadává. Teď měla odpočívat, tak jako vždycky, ne se courat po nocích. Vybaví si nízké čelo a zdeformovanou tvář ženy z lesa. Proti takovým se někdy bojuje hůř než proti vycvičeným bojovníkům. Nev cítíte se do nich.

Zadní brána vlastně není ani brána, jen úzká vrata, zpola zakrytá navršeným neřádstvem. Větve, bahno, odpadky, to všechno mráz spojil do tvrdé masy, která kryje vchod.

„Vidíš, paní. Tudy sem přijít nemohli.“

Lota vyleze na haldu pokrytou sněhem. „Ne?“ Vymrští se, zachytí rukama okraje kolové hradby a seskočí na druhé straně.

„Opravdu ne?“ ozve se náhle její hlas blízko ponocného. Ten sebou trhne.

„Paní?“

„Jmenuju se Lota,“ zachraptí zaklínačka a náhle se vynoří zpod zasněžených větví.

„Je to podhrabané. Není těžké se sem dostat, když vědí kudy. Musíme to zahradit.“

Ponocný se rozhlédne. „Čím?“

„Kameny, trámy...“

„Zadrží je to?“

Lota pokrčí rameny. „Co já vím. Jestli nejsou úplně pitomí, není to jediný jejich vchod.“

Ponocný a ti dva biřici, které hrdé město Opole má, se snaží zasypat jámu, vyhrabanou pod zadní bránou, a Lota stojí na palisádě. Dívá se k lesu. Zatím je klid, ticho, nemíří sem žádné lačné mordy, nezní štekot. Možná neprijdou, napadne Lotu, nejspíš neprijdou, pokud mají trochu rozumu. Po tom, co viděla v jeskyni. Jenže možná rozum nemají, možná je o něj už dávno připravila bolest z přeměn a hlad, kterým páchne každá zima. Lota si shůry prohlíží biřice. Ponocný je starý, pomyslí si, a biřici utečou hned, jak bude situace zavánět čímkoli nadpřirozeným. Budu mít sama na starosti celou láji zdivočelých potvor. Snad jich nebude moc.

Biřici se vydali na obchůzku hradeb a ponocný dole pokuřuje fajfku.

„Třeba to nic nebude, nechodí každou noc.“

„Viděls je?“ uhodí na něj zaklínačka. „Měl bys. Hlídáš město.“

Ponocný se ošije. „Jsem už dědek, paní. Co zmůžu.“

Lota se posadí na opevnění a houpe nohama.

„Takže ses někam zašil?“

„Paní... Seberou mi kožich i roh a půjdu, jestli se to dozví starosta.“

Lota sklouzne dolů. „Nedozví se to, když mi popravdě řekneš, jak to bylo. Tak viděls je?“

„Viděl jsem psy,“ připustí ponocný. „Smečku prašivých potvor velkých jak telata.“

„Jak telata?“

„No, skoro. Možná o něco menších.“

„Jak vypadali?“

„Co?“

„Jakou měli barvu, ocasy, uši...“

„Jako psi,“ zachmuří se ponocný. „Neprohlížel jsem si je.“

„A byl s nimi nějaký člověk?“

„No, vlastně...“

„Tak byl, nebo ne?“ Lota najednou zneklidní. Městečko je tiché, možná až příliš.

„Chvilí po nich přešla kolem mě nějaká ženská v plachetce. Ale jestli k nim patřila? Mrtvou jsme ji nenašli, to ne.“

„Ženská v plachetce?“

Najednou se ozve zběsilý psí štěkot a pak ticho. Lota sebou trhne.

„Jak dlouho by měla trvat biřicům obchůzka?“ stiskne ponocnému paži.

„No, už by tu pomalu měli bejt,“ skoro ani nestačí doříct ponocný.

„Jsou tu. Jestli nechceš bojovat se smečkou kožoměnců, tak se ztrat.“

Jsou tu. Uličkou mezi domy se žene psí smečka a Lota už ví, proč se biřici nevrátili. Rezavé zvíře, které běží v čele, táhne v tlamě lidskou nohu, jeho černá družka zase kus trupu bez hlavy. Zaklínačka se tiskne ke zdi a počítá. Jeden, dva, šest, devět zvířat. Devět, a k tomu dva lidé, stará žena, kterou viděla v lese, a chlapec možná čtrnáctiletý. Ten v ruce nese ubitého psa, podivně při chůzi napadá na nohu a pod košilí neurčité barvy se mu rýsuje hrb.

Lota se nadechne a pak vystoupí ze stínu.

Dva členové smečky padli, ještě než se stačili vzpamatovat. Lotin meč jim proťal hrdla a na sníh teče krev. Krev, Lota si bezděčně olízne rty. Psi krev, ale co na tom záleží. Musí se zase napít, někdy, ne někdy, brzo.

Zrzavý vůdce smečky se ji pokusí oběhnout, ale Znamení ho srazí k zemi, to však už skáče černá fena. Lota ji odrazí předloktím, slyší, jak se trhá látka její kazajky, a zrzavý vstává. Všude se ozývá štěkot, Lotina čepel poletuje ze strany na stranu. Lota couvne ke zdi, mrazivý vzduch ji pálí

v plicích a krev se žene žilami. Teď, teď se probouzí. Srazí k zemi dalšího z psů a do hrudi mu vrazí meč, zvíře řve, ne, křičí, možná pláče, ale to Lota neslyší. Neslyší nic, co nemá slyšet, dokud bojuje.

Na zemi leží pět zvířat, mrtvých nebo v posledním tažení. Ostatní se stáhla. Vyčkávají. Lota se opře o zeď. Neměli nikdy čest s nikým z našich, odhaduje, a to je bude stát život.

Výrostek, který se drží u stařeny, vydává podivné hýkavé zvuky, trhaně gestikuluje a ukazuje na mrtvolky. Pak náhle vyrazí z hrdla výkřik a vrhne se proti Lotě, nad hlavou mává svou kořistí a ječí. V tu chvíli vyrazí i vůdce. Zaklínačka nemá času nazbyt, srazí chlapce Znamením a skokem uhne před útočícím zvířetem. Pozdě. Zuby se jí zaryly do ramene, zvíře trhá hlavou, rve maso. Lota vycení zuby a uhodí psa pěstí do hlavy. Ozve se zapraskání a stisk povolí. Setřese zvíře z ramene a vyrazí do protiútku, ale už není s kým bojovat. Zbylá dvě zvířata se dala na útěk, následována stařenou, jen černá fena s vrčením olizuje tvář chlapci, který bezvládně leží na zemi. Zrzavý pes udělá ještě několik kroků, ale pak se pod ním podlomí nohy a padne na bok.

„Chceš za mužem a za synem?“ zeptá se Lota černé a pohne zápěstím. V tu chvíli se zrzavý vzhopí k poslednímu útoku a chňapne jí zuby po lýtku. Lotina čepel mu přetne páteř, ale ta chvíle černé stačí. Bolestně zavýje a vyrazí za těmi, kteří přežili. Lota vytáhne z holínky nůž a hodí. Nemine, čepel se zasekne feně do stehna, ale ta běží dál. Zaklínačka potřeše hlavou.

„Když chceš zdechnout v lese, nebudu ti bránit.“

Pak přiklekne k chlapci a přiloží mu prsty ke krční tepně. Necítí nic.

Lota sedí na patách a dívá se na pomalu se měnící těla. V rameni jí šku-be, ale zaklínačka na to nedbá, jen nabere do rukavice sních a utře krev, stékající k lokti. Sněží a v netečné náruči závějí se z psích těl pomalu stávají mrtvolky lidské.

„Už jsou pryč?“

Ponocný se obezřetně přiblíží k zaklínačce a civí na těla.

„Pryč. Kde ses schoval?“

Muž bradou ukáže k nedalekému chlévu. „Tam. Dveře jsem zapřel vidlemi a... Čí je to noha?“

„Jednoho z biřiců. Dostali oba, vlezli sem dalším z průchodů. Pojď to obejít,“ zdvihne se Lota s povzdychem, „zjistíme, kudy se sem dostali. Beztak musím vzbudit starostu, je potřeba je pohřbit. Všechny.“

Z postele vytažený muž se chvěje zimou a možná, možná i šokem.

„Jak to, že zabili biřice?“

„Palisáda je na několika místech podhrabaná. Kožoměnci nejsou duchové, neprojdou zdí. Prostě vyhrabali jámy a...“

„Styr a Bauer ale byli ozbrojení. Měli...“

„Hovno měli. Neměli, proti devíti velkým psům by neměli šanci, ani kdyby to byli opravdu psi, sama jsem s nimi měla co dělat, a to jsem je čekala.“

„Pobilas je všechny?“

„Všechny ne, tři utekli, tři a ta stará ženská z jeskyně. Najdu je v lese. Ty pošli lidi, aby zasypali průlezy a posbírali mrtvé. Biřici, předpokládám, mají rodiny. Možná by bylo dobré udělat to hned, smečka je roztáhla po půlce města.“

Starosta zakašle, jako by měl už už vrhnout.

„Koho mám poslat?“ zaběduje.

„Rasa.“

Rameno už srostlo, ale pořád bolí. Vyžádala si jako splátku na honorář slepici a v soukromí jí usekla hlavu. Krev hojení pomáhá, o tom není sporu. Lota se zachvěje. Hojení pomáhá, ale nezahřeje.

Lota mrzutě šlape sněhem. Nelíbí se jí to. Závěje jsou vysoké, bude se špatně pohybovat. V tomhle jsou čtyři nohy výhodnější než dvě. Ozve se šelest a zaklínačka strne. Znají les, napadne ji, znají les, a já ne. Mohou mě lovit. Dřív, před mnoha a mnoha lety, by cítila paniku, ale dnes jen potřese hlavou a znova vykročí. Lovit ji mohou, ale zabijí ji jen velmi těžko.

Tentokrát se rozhodne sešplhat k jeskyni seshora. Tiskne se břichem k zledovatělému svahu a napůl po něm klouže. Zachytne se keříku a pak seskočí dolů na plošinu. Tentokrát tu nehoří oheň, z dobytčete zbývají jen ohlodané kosti a stařena nehájí vchod. Lota vejde dovnitř. V létě by to tu nejspíš páchlo, ale mráz obalil odpadky silnou vrstvou ledu. V koutě je navršená hromada hadrů. Cáry děk, potrhané oblečení, nedefinovatelné hadry. Snad je to lůžko. Lota rozhrábne látky a pod nimi najde nůž. Svůj nůž, s ostřím ještě pokrytým zaschlou krví. Mechanicky ho otre rukavicí a vrátí do holínky.

Odešli? Zvážili své šance a odešli? Psi by to udělali, jenže psi nebojují jako lidé a také tak neumírají. Zatracený sníh, který kryje stopy. Lota vyjde ven a rozhledne se. Tmavý záblesk mezi stromy jí neujde. Nezemřela, pomyslí si zaklínačka a spustí se po skalní stěně.

Ví o nich. Jsou tu někde mezi stromy, větrí a číhají. Jen k útoku se nemožou odhodlat. V dále se mihne lidská postava a Lota se za ní rozběhne. Může to být léčka, může, ale vždycky je nutné udělat první krok.

Je to stařena z jeskyně, kličkuje mezi stromy, ne však dost rychle, aby ji Lota nesrazila k zemi.

„Lež,“ řekne zaklínačka a vytáhne z vysoké boty nůž.

„Udělalí jste hloupost, že jste nezabýjeli jen dobytek. Jsou věci, které nedělám ráda.“

Jsou tady, ještě než se nůž dotkne stařenina hrdla, přesně jak čekala. Čtyři, dvě feny, kulhající černá a prašivá žíhaná, jednooký pes a pak pes, vlekoucí za sebou pravou nohu. To je ten, který spadl ze skály, odhadne Lota a levačkou tasí meč. Zvířata na ni vrčí a oči, jejich zdivočelé, zpola lidské oči, se na ni upírají. Čekají, až podřízne ženu.

„Táhněte,“ řekne Lota do těch očí. „Táhněte a zachráníte si život.“

Vtom se stařena vzepne, doslova se vymrští proti ostrí nože a z jejího hrdla vytryskne krev. To je povel. Všechna čtyři zvířata skočí najednou, černá sklouzne Lotě po stěně a naběhne na špici její boty. Kopanec ji odhodí. Prašivá fena visí zaklínačce na předloktí, do kápě se jí zakousl jednooký a pokouší se ji strhnout k zemi. Lota upustí nůž a zdravou rukou sáhne dozadu a stiskne psovi krk. Přehodí si ho přes rameno a probodne ho mečem, i když jí prašivá rve zápěstí. Tentokrát si Lota vzala havraní prach a je tomu ráda. Bolet to bude až jindy. Vzápětí podřízne hrdlo prašivé a obrátí se k černé feně, která se hrabe na nohy. Lota zvedne meč, aby ji dorazila, ale nepřítčný štěkot ji přiměje obrátit se. Zvíře s přeraženou nohou útočí, zoufalým vzepětím posledních sil se zvedá ke skoku a v tom okamžiku se začne měnit. Tlapy drásají Lotinu hruď, tesáky se zakousnou do látky ještě předtím, než se změni v lidský chrup, a zaklínačka otevře další hrdlo. Rutinovaně a klidně, jak se na řemeslnici sluší. Když se ohlédne, černá fena tam už není.

Lota lhostejně pozoruje, jak její krev barví sníh. Ví, že tu lhostejnost způsobuje havraní prach, ví, že není dobré krvácet, ale je od všeho příliš

vzdálená. Jde, krok za krokem, a krev jí teče do boty. Teče to hodně, napomíná jí hlas rozumu. Zaklínačka zaškrtní stehno šátkem a znovu vykročí. Opole je na dohled, ale zdá se teď daleko. Hodně daleko. Lota cítí, že se jí z konečků prstů vytrácí život. Sáhne do kapsy, neobratně bojuje se závěrem lahvičky a pak si její obsah nasype pod jazyk. Teplou jí vybuchne na zátylku a šíří se tělem. Lota se otrese a pak se rozběhne sněhem. Teče to jako kráva, konstatuje netečně při pohledu na své kalhoty. Teče to, ale Lotě je to už definitivně jedno.

♦ ♦ ♦

Muž v černém odloží pohár a zvedne hlavu. Krev, které čas od času naslouchá, krev ženy, vzdálené od něj několik dní cesty koňmo, se náhle ztišila, její tep buší tak namáhavě, jako by dlaň usínajícího bubeníka dopadala na kůži bubny. Strne, pak se naposled napije rudé tekutiny a natáhne ruku po plášti.

♦ ♦ ♦

„Milovaná,“ zaklínačka pohne hlavou a s námahou otevře oči.
„Uhm,“ pokusí se ze sebe vypravit slovo.
„Lež, Loty, dám ti napít.“
Urian se sklání nad ní a Lota poznává světnici v starostově domě.
„Kde se tu bereš?“ vypraví ze sebe a přijme od muže hrnek s rudou tekutinou. „To je krev?“
„Co jiného... Spíš už druhý den.“
„A co tu děláš ty? Že tě sem vůbec pustili?“
Muž si srovná drahou kožešinovou kazajku.
„Aby nepustili vrchnost, milovaná. Řekl jsem jim, že mám panství na severu.“
„A hodils zlaťák,“ Lota se posadí na posteli a prohlédne si stehno, na kterém se rýsují čerstvé rudé jizvy.
„Jak dlouho tu jsi?“
„Od včerejška. Ztratila jsi vědomí, tak jsem přišel.“
„Uriáši...“
„Musím na tebe dávat pozor.“
Zaklínačka si vampýra nasupeně změří a štíhlý muž pod jejím pohledem sklopí oči.

„Zvládla bych to sama.“
„Já vím, že jo. Ale i starosta říkal, že když ses vrátila, krvácela jsi jako podříznutá a nemohlas mluvit.“
„To bylo havranem.“
„Je mi jedno, čím to bylo,“ namítne vampýr jemně. „Omdlela jsi.“
„Svlíknul jsi mě ty?“
Urian kývne.
„A ty rány?“
„Zahojily se samy, já ti jen dával pít.“
„Krve?“
Znovu kývne.
„I své vlastní?“
Vampýr se obrátí a vyhlédne z okna.
„Venku je krásně. Až moc světla na můj vkus.“
„Nezamlovej to, Uriáši. Je to podraz.“
„Hodně jsi krvácela.“
„Stejně je to podraz.“
„Můžeš vstát, Loty?“
Zaklínačka spustí nohy z postele. „Jasně že můžu.“
Urian jí podává náruč oblečení. „Vem si tohle. Je to čisté, přivezl jsem to.“
„Jsi zlato. Ve Škole, hm, víš, nemáme tam prادلenu.“
„A Torge se cuká?“ ušklibne se Urian.
„Jo, a Torge se cuká.“
Lota na sebe kvapně natahuje oblečení.
„Krásná vesta,“ usměje se na vampýra.
„Ty jsi krásná.“
Zaklínačka si povzdychne a prohlédne si čerstvě zajizvené předloktí.
Ne nadarmo se říká, že krása je v očích toho, kdo se dívá.

♦ ♦ ♦

„Tisíc kuldů, starosto. Nebudu smlouvat,“ položí zaklínačka dlaně na stůl. „Ostatně, Škola je blízko, nechcete s ní mít žádné rozmišky, že ne?“
„Tolik peněz,“ zaběduje muž.
„Tolik kožoměnců... Bylo jich dost, starosto, a ty jsi viděl, jak jsem se vrátila. Nebudu pro vás umírat jen za ubytování a polívku.“
Urian, který jednání přihlíží, si odkašle a starosta se skoro bezděčně ukloní.

„Ale nezabila jsi všechny, paní, sama jsi to říkala.“

„Jistě, proto je to jen tisíc kuldů. Nemáte je v městské pokladně?“

„Bude potřeba opravit palisádu a taky cosí strčit rodinám bířiců, na pohřeb a...“

„Na můj pohřeb byste Škole taky přispěli? Nezajímá mě váš rozpočet, starosto,“ řekne Lota tak vlídně, že přinutí Uriana zvednout hlavou. Vampyr ví, že přehnaná laskavost je u zaklínačky předvojem bouře.

„Nezajímá mě váš rozpočet, chci si vzít peníze a pokračovat v cestě.“

Starosta těká očima z Loty na Uriana a zpátky.

„Osm set?“

„Tisíc. Smlouvej na trhu, ne se mnou.“

Vampyr se nadechuje, aby něco řekl, ale Lota ho předejde.

„Nikdy nevíš, kdy budeš Školu potřebovat, starosto.“

Muž povzdychne, jako by mu rvali srdce z těla, důležitě vytáhne svazek klíčů a šourá se do vedlejší jizby.

Urian se na Lotu usměje. „Jsi tvrdá, Loty.“

Ta pokrčí rameny. „Musím být. I dobročinnost má své hranice.“

A když pak starosta sází zlaťáky na stůl, počítá velmi pozorně.

4

Koně klušou po umrzlé cestě a vítr bere slova od úst.

„Jak jsi sem dostal koně tak rychle?“

„Koupil jsem ho ve městě.“

Zaklínačka se zaškaredí. „Všechno si kupuješ.“

Urian poposedne v sedle a odkašle si.

„Zbili tě, že?“

„Co?“ Zaklínačka se choulí do kožešinového límce.

„Ptám se na Školu. Zbili tě.“

„Ále,“ ošije se nevrle žena, „věděla jsem, že Volmar bude hodně vyvádět, ale nedošlo mi, že až tak moc. Nemluvme o tom, nakonec se to přece srovnalo.“

„Srovnalo? Vyštvali tě.“

„Uriáši,“ v Lotině hlase varovně bzučí vztek, „jsem tam doma.“

„Já vím, a o to víc mě to mrzí.“

Lota si povzdychne. „Kam vlastně jedem?“

„Tentokrát ke mně domů,“ řekne tiše Urian.

„Co?“

„Nejsem rád, má milá, ale jeden z mých příbuzných tě chce požádat o laskavost. Jen požádat, nemusíš mu vyhovět.“

„Práce?“ zeptá se nedůvěřivě Lota.

„Práce. Řekněme, že máte, eh, společnou specializaci.“

Zaklínačka poposedne v sedle. „A cena?“

Urian zavrtí hlavou. „Loty, odkdy myslíš pořád jen na peníze?“

Zaklínačka k němu obrátí hlavu. „Od té doby, co jsem zjistila, že ve Škole není pomalu co žrát.“

Světlice v hostinci Zlatý klíč je velká, světlá a dobře zařízená. Urian položí cestovní vaky na zem.

„Potřebuješ si odpočinout, Loty, co se tu chvíli zdržet?“

„Vykoupat se a odpočinout,“ broukne Lota zasněně.

„Není to lepší než Škola?“

„Je to hospoda,“ naježí se zaklínačka a oblečená padne na postel. „Všechno už se ti od minule zahojilo?“ zapřede pak.

Urian shodí plášť, kožešinou kazajku, košili...

„Podívej se sama...“ ukáže v úsměvu špičáky tak dlouhé, že dosahují přes spodní ret, a Lotiny chladné ruce se vydají na cestu po jeho břicho.

Vampýr křičí. Ne tak, jak obvykle křičí vampýři, jen zaklání hlavu, až se svaly na jeho hrdle napínají, a řve. Zaklínačka přiloží svůj stříbrný medailon na jeho břicho.

„Ocejchuju si tě,“ sykne a z mužovy kůže se začne kouřit.

Lota si odhrne vlasy z tváře a převalí se na Uriana. Ten zasténá.

„Jsi dobrej.“

„To zní, jako by se ti po mně stýskalo.“

„No, možná. Nevím. Volmar měl pravdu, jsem rozmazlená.“

Muž sykne.

„Bolí tě, když na tobě ležím?“

„Pokud mi přitom položíš medailon na žebra, tak nepochybně.“

Lota přesune medailon na jiné místo.

„Lepší?“

„Loty...“ zajíkne se vampýr.

„Tady?“

„Milovaná...“

„Nebo tady?“

Vampýr se posadí a Lotu ze sebe setřese.

„Hu.“

Zaklínačka se směje. „Chtěla jsem ti oplatit tvou péči.“

Sedí naproti sobě u stolu. Lota odloží okousanou kost a vampýr se na ni usměje. Nejí, přirozeně.

„Ty víš, o co mě ten tvůj ‚příbuzný‘ chce požádat?“ zeptá se zaklínačka.

„Netuším. Snad o radu. Vlastně to ani tak není příbuzný, jen jsme mu zavázání. Naše rodina je mu zavázaná. Je to složité.“

„Chtěla bych, aby tady byl Torge,“ řekne Lota tiše.

„Nestačím ti? Je ti smutno?“ Urian vypadá trochu zmateně.

„Je mi divně. V zimě má být člověk doma,“ zahučí Lota. Stýská se jí po Volmarově nadávání, po vymrzlých chodbách, po kočkování ve sněhu, a dokonce i po staré sekeře s ohlazeným topůrkem, kterou se ve Škole štípa dřevo.

„Nepatřím nikam.“

„Loty...“

„Pojď do postele,“ zvedne se Lota. „Když moc přemýšlím, je mi ještě hůř.“

Za oknem sněží a zaklínačka pozoruje spícího muže. Neměla ho potkat. Nebo vlastně, neměla brát ten kšeft na vyčištění upírského hřbitova. Neměla tenkrát jezdit do Rozenburgu. Neměla... Hovno. Vztekla vstane z postele. Dnes už je jedno, co neměla. Spustila se s vampýrem, ráda, protože některé věci jsou s ním mnohem snadnější, ráda, protože tenkrát neměla půl roku chlapa. Je to tak prosté. Věděla dobře, že ve Škole nebudou mít radost, ale doufala, že se z toho nějak vylže. Vždycky se vylhala. Sundá z opěradla židle pochvu a tasí meč. Kdyby teď usekla Uriášovi hlavu... Ušklíbne se a meč zas vrátí do pochvy. Kdyby teď usekla Uriášovi hlavu, pravděpodobně by se nedožila zítřejšího večera. Vampýři si potrpí na rodinu. Lota se zachvěje. Možná by se zítřejšího večera dožila, a tím hůř pro ni.

Sedí na židli, nahá, upíjí vystydlé svařené víno a v břiše ji kouše smutek. Ráda bych domů, pomyslí si. Ráda bych domů, ať už je to kdekoli.

„Ráda bych domů,“ zopakuje nahlas, jako by chtěla větu ochutnat.

„Budu se snažit,“ vampýr se překulí na břicho, „ale zatím ti můžu nabídnout jen postel.“

Už u Uriana doma byla, ale teď se zdráhá.

„Hele, Uriáši, mohla bych se tu v okolí rozhlídnout po práci.“

Urian si povzdychne. „Milovaná, Enno ti možná nabídne práci.“

„Enno je kdo?“

„Loty, posloucháš mě někdy vůbec?“

„Jo, vampýr.“ Lota si nervózně pohrává s uzdou. „Nechceš se ještě zastavit někde v hospodě?“

„Mám hlad,“ přizná Urian. „Proč ke mně nechceš?“

„Ale chci,“ zalže Lota a má pocit, jako by jí dveře Školy právě zapadly za zády.

Urianův dům stojí v lesích u jezera. Je tichý, protože sloužící jsou tiší. Upíři, rozhlédne se Lota kolem sebe. Všude jsou upíři.

„Co když budu mít hlad já?“
Urian se usměje. „Je tu spousta zvěřiny.“

„Nelíbí se mi tu.“ Lota si nespokojeně prohlíží svůj pokoj.

„Ne? Co je špatně?“

„Všechno. Postel, závěsy, křesla... Uriáši, je to jako pro paničku.“

„Bydlela tu moje matka.“

„No prosím.“

„Loty...“

„Co je?“

„Připadá ti to málo jako kasárna?“ Urian těžko skrývá smích.

„Jo. Teda... ale kurva, nedělej si ze mě legraci.“

„Loto, já tě miluju, ctím a uznávám jako odborníci, ale v některých vě-
cech jsi...“

„No jen to řekni.“

„Stejná jako Torge.“

„Stejná jako Torge?“

„No jistě. Nejšťastnější jste, když se z vás valí krev a odněkud vás vy-
hazují. Pak máte pocit, že žijete, a měkká postel vás o něj připravuje. Ty,
Loty, jak vás cvičili? Nedovedu si představit, že tohle někdo dělá dobro-
volně.“

„Che...“ Lotě se najednou zlepši nálada, „to víš, že to nikdo dobrovol-
ně nedělá. Byli jsme biti jak žito. Mám nápad,“ usměje se na upíra potom.

„Nápad?“

„Jo, budu tě taky cvičit. Trénink v šermu ti jen prospěje.“

Vampýr od zaklínačky o krok poodstoupí a založí ruce na hrudi.

„Cvičit?“

„Hm,“ Lota se šťastně culí.

„V takovém případě není jisté, že se svých tisících narozenin dožiju.“

Zaklínačka zavrtí hlavou.

„Budeš žít, šibeničnicku, z toho se jen tak lehko nevykroutíš.“

Večere se podává na jemném porcelánu.

„Hele, neměli bychom jíst na stříbře?“ šklebí se zaklínačka.

„Na stříbře máš mě, Loty, tak se neošklíbej a jez,“ přikládá vampýr po-
hár k ústům a Lota se snaží nepokapat se brusinkovou omáčkou.

„Žoldák a slečinka,“ konstatuje, když si olízne ukazováček. „Akorát že
u nás je to opačně.“

Oheň v krbu, líné teplo, tiché, pohodlné prázdno. Lota si opře hlavu o vampýrovu hrud' a naslouchá jeho bezdeší. Pak se otevřou dveře a zaklínačka sáhne po meči.

Vysoký muž s popelavě plavými copy se posměšně ukloní.

„Klepal jsem, ale neslyšeli jste mě.“

„Klepal?“ Urian vztekle vyskočí ze země. „Myslím, že ne. Přišels nevhod, Enno.“

Lota se přinutí zasunout meč zpátky do pochvy.

„To je ten, který mi má nabídnout práci?“ zeptá se napjatým hlasem.

Plavý se ukloní. „Je to tak.“ Vztáhne ruku a stiskne Lotě špičky prstů. Když nese ruku k ústům, jeho špičáky se blýskají.

„Nebyl to dobrý nápad,“ Urian se postaví mezi ně. „Povečeříš s námi?“

Návštěvník se zasměje. „Nenecháš dámu rozhodnout, jestli vyslechne mou nabídku? Povečeřím s vámi samozřejmě rád, ale nevím, jestli je moje stolování dostatečně na úrovni.“

Zaklínačka polkne. Pak podruhé. Zopakuje si, co jí mistři radili v takovéhle situaci. Říkali „uteč, pokud se setkáš s něčím, co nemůžeš zabít, beze studu uteč“. Tohohle bezpochyby zabít nedokáže, ani kdyby na tom závisel její život.

Lota se usměje.

„Promluvme si, Enno. Práce je to, co teď potřebuju nejvíc.“

Služebnictvo je ještě tišší než obvykle. Není divu, živé jehně se tu obvykle k večeři neservíruje, odhadne Lota.

Chladně pozoruje smrtelný zápas zvířete a doufá, že její srdce netluče příliš rychle a hlasitě.

„Nabídne si někdo?“ usměje se na ně Enno zkrvavenými rty a Lota vstane.

„Díky, já.“

Urian zachmuřeně pozoruje, jak zaklínačka přijala z vampýrových rukou mrtvolku zvířete a přiložila rty k prokousnutému hrdlu. Ve vzduchu visí pach krve a Lota pije. Cítí, že sílu, kterou jí krev dává, bude při večeři potřebovat.

„Můžeme si promluvit o věcech společného zájmu?“ osuší si Enno rty.

„Proč ne.“ Lota se necítí volně, ale nedala by to najevo ani za svět. Urian trhne hlavou.

„Lota slíbila, že tě vyslechne. Nic víc.“

„Víc přece nechci,“ šklebí se Enno. „Jde o zabíjení,“ obrátí se pak k zaklínačce obchodním tónem a ta ho přijme.

„O zabíjení čeho? Viš, Uriáš říkal, že máme společný, eh, předmět podnikání. Pokud něco nedokážeš zabít ty, nemá smysl posílat tam mě. Tedy, pokud je cílem likvidace předmětu objednávky. Ty jsi...“ zarazí se.

„Co?“ zvedne Enno obočí.

„Stará smrt.“ Lota odpověděla skoro mechanicky, protože jí ta slova přivolala vzpomínku na dětství a na příběhy, které jim tenkrát vyprávěli učitelé.

„Jsi Stará smrt.“

Enno se rozesměje. „Tak tohle jsem si nezasloužil. Nejsem o tolik starší než Urian. Upřímně řečeno, myslel jsem, že mě dnes večer nenecháte za dveřmi ložnice, a ty hned ‚stará smrt‘.“

„Pokud se nepletu, jsi o dost starší než on. Navíc, jsi to ty, ne? Ten, kdo zabil krále Ingmara a devadesát devět jeho družiníků, ten, kdo zbořil hrad Merseburg a prokousl bílá hrdla všech panen. Jo, jen tak mimochodem, na tu prokusovací pasáž jsem si jako dítě potrpěla.“

„Ale to jsou pohádky, zlato,“ plavovlasý mírně naznačí úklonu. „Zabil jsem Ingmara, to je pravda, možná jsem prokousl krk nějaké vřiskající děvečce na Merseburgu, ale zbytek je bajka. Abych pravdu řekl, potřebuju pomoc, protože jsem se vlastní pitomostí dostal do překerní situace. Zabiješ moji bývalou, Loto?“

„Bývalou?“ opakuje zaklínačka překvapeně.

„Bývalou?“ vyjekne Urian. „Zbláznil ses? Jak jí vůbec můžeš navrhnout, aby...“

„Je to práce, kterou mám udělat já. Nemůžu.“

„Stará smrt, a sentimentální?“ Konečně se jí trochu ulevilo. Objevila slabé místo, nebo alespoň získala naději, že slabé místo existuje.

„Dá se to tak říct. Zabil by tě tvůj bývalý?“

Lota uvážlivě okusuje krajíc chleba. „Který z bývalých?“

„Kterýkoli. Zabil by tě?“

„Hm, za určitých okolností...“

„Například?“

„Například kdybych ti prodala někoho z našich.“

„Tak.“

„Co, tak?“ štěkne Urian podrážděně.

„Že by Lotu zabil. Protože ji berou jako sobě rovnou. Já tak Frederiku při nejlepším vůli brát nemůžu.“

„Chceš, aby zabila Frederiku? To je šílený.“
Enno pokrčí rameny. „Nemusí ji zabít Lota, zabij ji ty, pokud na to máš žaludek.“

„Zbláznil ses?“

„Ne, proto to nabízím Lotě. Dám ti, co si řekneš, láska, a ty to skončíš. Čistě a tiše.“

„Proč?“

„Co proč? Zabíjet upíry je tvoje práce, nebo ne?“

„Vampýry nezabíjíme.“

„Jistěže ne, protože by vám natrhli prdel, ale ty a Frederika, to je něco jiného.“

„Proč ji mám zabít? Co provedla?“

Urian stiskne rty. „To, co Jörge,“ řekne tiše. „To, co můj bratr.“

Ticho v jídelně je trochu příliš dlouhé. Urian vzpomíná na bratra, kterého spolu s Lotou zabil, Lota na noc, která následovala, a Enno čeká.

„Neměl by to udělat někdo z rodiny, stejně jako u...“

„Rodina pověřila mě.“

„A ty ji nemůžeš odkrouhnout, protože by to bylo jako zabít ptáčka, hm?“

„Jsi úžasně empatická, milá dámo. Jo, proto.“

„A dokážu ji zabít já?“ položí Lota zásadní otázku. „Pro tebe je to možná kotě, ale pro mě rovnocenný soupeř.“

Plavý vrtí hlavou. „Co bys ji nedokázala zabít? Živíš se tím, ne? Mimochodem, slyšel jsem, že umíš křičet.“

Zaklínačka se zašklebí. „Jasně že umím křičet. Každý umí.“

„Víš, jak jsem to myslel,“ Enno se na ni zkoumavě zadívá.

„Jo, vím.“

„Jaké to je pro zaklínače, křičet jako vampýr?“

Urian poposedne na židli. „Enno, nezdá se ti, že se ptáš na věci, které jsou příliš osobní?“

„Nech ho. Je dobře si některé věci vyjasnit,“ zarazí ho Lota. „Jaký to je křičet?“ pokračuje pak. „Hm, dobrý, když je potřeba, zlý, když se budíš ve Škole a víš, že by tě tam za to zabili. Vědí, že piju krev, ale kdyby se dozvěděli, že i křičím...“

„Torge to ale ví,“ namítne Urian.

„Torge nic neřekne.“

„Nevadilo mu to.“

„No, nevadilo... Taky mu nevadilo dělat to s náma na trojku. Zachránils mu život, Uriáši. To se mezi zaklínači počítá.“

„Nejen mezi zaklínači,“ usměje se Enno. „Takže, pomůžeš mi, poklade?“
„Kde ta buchta bydlí?“

♦ ♦ ♦

„Loto, je to má vina,“ obejmje Urian zaklínačku kolem nahých ramen. Ta ho se smíchem odstrčí a přetáhne si přes hlavu kazajku s vycpanými rameny.

„Je to kšeft.“

„Enno chce jít s tebou.“

„Musí, Uriáši. Ukáže mi, kde to je.“

„Pojedu s vámi.“

„Ne.“

„Už jsem s tebou dělal.“

„Já vím, ale... úplně nejradši bych to vyřídila sama. O kolik peněz si mám říct?“

„Loty... Enno ti nepochybně dá tisíce kuldů nebo drahokamy, nebo co chceš. Jenže tady ti jde o život.“

„To mi jde vždycky, ne?“ Lota si urovnává kalhoty, na stehnech a na zadku vyztužené kůží.

„Nelíbí se mi to.“

„Tak proč chceš se mnou žít? Torgemu by nikdy nepřišlo na mysl...“ Lota se odmlčí.

I Urian mlčí.

„No nic,“ pokyne rozpačitě rukou, „pomažu.“

„Opravdu jde tolik o peníze, Loty?“

„Hele...“

„Chceš si za ně koupit odpuštění Školy?“

„Nesahej mi do svědomí,“ vyprskne zaklínačka a práskne za sebou dveřmi.

♦ ♦ ♦

„Pohádala ses s Urianem?“ Enno drží za uzdy osedlané koně.

„Co je ti po tom?“

„Vztek není při téhle práci dobrý, ne?“

„Při naší práci?“

Vampýr k ní obrátí hlavu. „Jo, při naší práci.“

Koňská kopyta dopadají na zavátou cestu.

„Bude slunovrat,“ nadhodí Lota, snad aby něco řekla, aby přerušila ticho, které leží mezi ní a jejím průvodcem.

„Slaviš ho?“

„Jako dítě jsem se na něj těšila,“ připustí žena a popotáhne si lem rukavice.

„Jsi zvláštní.“

„Nápodobně.“

Vampýr zavrtí hlavou. „Já ne. Takové, jako jsem já, najdeš všude. Všude jsou rváči, všude jsou takoví, co zabíjejí snáz než ostatní.“

„Přesto nejsi schopný odkrouhnout jednu vampýrskou pipku,“ rýpne si Lota.

„To je věc cti.“ Enno vypadá skoro zasněně. „Mohl bych za ní přijít, povalit ji na postel, ještě si naposled užít a pak...“

„Co pak? Zlomil bys jí vaz?“

„Třeba. Nebo cokoli jiného. Jak bys ji zabila ty na mém místě?“

„Ten vaz,“ odpoví zaklínačka poctivě. „Jeden můj kolega takhle zabil ženskou. Nerad.“

Enno se směje, chechtá se tak strašně, že jsou vidět nejen hrozné špičáky, ale i stoličky.

„Loto, ty jsi hrozná ženská. Opravdu Uriana pálíš stříbrem?“ mrkne na zaklínačku vampýr.

„Soukromá věc.“

„Musím ti dát k slunovratu nějaký dárek,“ setře si Enno kožešinovou rukavici z čepice sních.

„Mně bude stačit, když se ho dožiju.“

Smráká se.

„Potřebuješ si odpočinout?“ zeptá se Enno.

„No, trochu spát bych měla.“

„Najíst se? Bude ti stačit krev?“

„Mám jídlo s sebou. Nepotřebuju krev tak často,“ sklouzne Lota ze sedla.

„Ty nejsi člověk, vid', že ne.“

Zaklínačka popožene Mlhu.

„Nejsem, ale nechci se o tom bavit. Kde budeme spát?“

„Kus cesty odsud je lovecký srub. Bude to stačit?“

„Vyspala bych se i v závěji,“ odsekne Lota.

„Se mnou?“

S tebou jistě, pomyslí si zaklínačka a zadívá se vampýrovi do očí. Jen na okamžik. S tebou jistě, se smrtákem, stvůrou, co nic necítí. Hm...

„Kdyby nebylo nic jiného.“

Tohle je za odpoledne už druhý Ennův výbuch smíchu.

Chata je vymrzlá, v koutě pod lavicí se kupí uschlé listí a v ohništi neleží ani polínko.

„Jdu pro dříví,“ obrátí se Lota ve dveřích a zamíří do lesa.

Je tu ticho, velké sněhové ticho, a Lota, která se snaží vybírat nejméně mokré větve, se najednou zastaví. Kam se to dostala? Tentokrát by ji Volmar neshodil ze schodů, rovnou by jí zakroutil krkem za to, že se potlouká nocí s vampýrem, který je symbolem nepřítele nejen pro Školu. Rodiče Ennem straší děti a já tu sbírám dřevo. Jsem pitomá, odsoudí se zaklínačka nekompromisně a odhrne větve nízkého smrku. Jsem pitomá a jednou na to doplatím.

Když se vrátí do chaty s náručí dřeva, má už Enno rozestláno. Na dřevě pryčně leží pokrývka roubené kožešinou.

„Je tu jen jedna postel.“

Lota přikývne.

„Nepotřebuju spát, ale rád bych si lehl.“

Lota kývne znovu, hodí dříví ke krbu a vytáhne nůž.

„Bude to kouřit,“ řekne studeně, „ale nedá se nic dělat.“

Kouří to, spíš než hřeje. Lota leží tiše, oči ji štípou a spánek nepřichází. Vedle ní, tak blízko, že cítí voňavku z vlasů, leží Enno.

„Ty nespíš?“ zeptá se vampýr tiše.

„Nemůžu.“

„Slyším tvou krev,“ zapřede.

„Já vím. I Uriáš ji slyší, nejspíš ji slyší i teď.“

„Teče hrozně pomalu.“

„To je proto, abychom pomaleji vykrváceli, když... no, prostě když na to přijde,“ poučí zaklínačka vampýra.

„To už od dětství myslíte na to, že vás jednou něco roztrhá?“ uchechtne se Enno.

„Jo, od dětství. Je lepší té myšlence přivyknout,“ papouškuje Lota své učitele.

„Jsi hloupá, nejspíš budeš žít tisíc let,“ okřikne ji vampýr a přisune se k ní. „Hloupá, ale líbí se mi. To pálení stříbrem je povinné?“

Lota tiskne stříbrný nůž a připadá si hloupá, přesně jak říkal Enno. Kdyby se rozhodl, bude jí nůž k ničemu. Srdce se rozběhne rychleji, jako před bojem. Vampýr to vycítí a položí jí ruku na rameno. Zaklínačka strne a Enno ji přitiskne k sobě. Zuby má teď jako oslnivé bílé šavle, jako světelné záblesky.

„Jsi nadrbanej?“ Lotě jde věta přes rty zatraceně těžko, ale ví, že musí něco říct, aby prolomila krunýř strachu, který ji sevřel.

„Ne,“ šeptá jí Enno do ucha, „jen pěkně voníš krví.“

„Odšoupli se zas k sobě, lásko,“ Lota pomalu rozdýchává slabost, „a spi. Jo, mimochodem, pálení stříbrem je povinný.“

Enno se mírně usměje a převalí se na záda.

„Chápu. Nejsi na blondáky.“

„Jak na které,“ stáhne se Lota ke zdi a těsněji se omotá příkrývkou, „a navíc, opravdu musím spát.“ Když to dořekne, ozve se zvenčí zavytí.

„Koně...“ hrabe se z příkrývek, ale Enno je rychlý, no, jako vampýr. Vmžiku je před chatou, zakřičí jen krátce a jeho křik se smísí s úzkostným říčením koní.

Když vedle něj stane Lota, už je po všem.

„Dostal jsem ho,“ ukazuje vampýr do tmy, kde se černá padlé tělo.

„Vlk?“ zeptá se Lota a oťese se, jako by zaháněla noční můru.

„Možná. Spíš toulavý pes.“

Vydají se spolu k mrtvole, která jako by tála.

„Není to pes,“ povzdychne Lota, „je to jeden z kožoměnců. Jsou i tady.“

„Chceš si zalovit?“ Enno přehodí příkrývku přes Lotina ramena. V krbu vyhaslo a v chatě je mrazivo.

Zaklínačka potřese hlavou. „Ulovila jsem jich dost u Opole. Přežila jediná, Enno. Co zas dělají tady?“

Vampýr lehkovážně rozhodí rukama. „Co je ti po nich? Je to odpad. Degenerovaný, krátkolebý odpad.“

„Myslíš, že jsou všude?“

„Vnímáš mě?“

„Co?“ škubne sebou Lota. „Co kdybychom se šli podívat, kolik jich tu vlastně je?“

Lovit s vampýrem je vždycky snadné. Koně se ženou lesem, kterého se ještě nedotkl úsvit. Jdou najisto, protože Enno slyší krev všech živých tvorů. Najisto, pomyslí si Lota. Jak by ne, když po jejím boku jede Stará smrt.

Členové smečky stojí ve vysokém sněhu. Tihle nejsou tak zbídačelí jako ti opolští, všimne si zaklínačka. Dali by víc práce, velicí tmaví psi pokrytí jizvami, feny jen dvě, mladé a svalnaté.

„Chceš se zahrát?“ zeptá se Enno s mrazivou galantností a seskočí z koně. Ušlechtilá čepel v jeho pravačce se blýská.

„Já šermuju rád.“

Lota téměř zběžně přesekne páteř jedné z fen. Dívá se, jak Enno v jediném okamžiku, v jediném ulpění času, utíná hlavy. Pak se za jejími zády ozve štěkot a Lota v otočce dokončí oblouk svou zbraní. Další z psů padl s přeseknutou lopatkou, zuřivý štěkot přešel v kňučení a vampýr dorazil posledního. Už je naživu jen fena, která dosud nezaútočila a teď se zoufale prodírá závějemi. Tentokrát ale zaklínačka nemíní nechat ji utéct.

„Zabít?“ křikne Enno.

„Ne, chytit.“

Fena nemá proti vampýrovi žádnou šanci. Ve chvíli, kdy se jí dotkne jeho ruka, projede tmavým tělem křeč a zvíře se zhroutlí do sněhu, pysky pokryté pěnou. Pololidské oči těkají kolem až do chvíle, kdy do jejich zorného pole vstoupí vysoké zdobené ženské holiny. Lota špičkou boty nadvedne feně hlavu.

„Všichni vaši jsou mrtví, je třeba je pohřbít.“

Enno sleduje proměnu s takřka vědeckým zájmem, Lota lhostejně. I mrtvá těla se mění, ve sněhu už neleží krví zalití psi, ale lidé. Zaklínačka obchází kolem těl, prohlíží si tváře. Lapkové, pomyslí si, nejspíš lapkové.

Nahá žena se svíjí na sněhu a pak se nesměle dotkne Ennovy boty. Vampýr se usměje, děvče zaječí a zaklínačka je nakopne do páteře.

„Přines dříví, spálíme je.“

Dívka se potácivě vztyčí a pak začne ječivě naříkat. Vesničanka, obrátí Lota oči v sloup, určitě vesničanka.

„Neječ a padej, nebo budeš ležet vedle nich dřív, než se naděješ.“

Vzlykající děvče zamíří k rozložitému buku.

„Jak jsi k tomu přišla?“ zajímá se Lota, která kolem sebe pošvihává mečem. Oslovená sebou trhne.

„No tak,“ pokračuje Lota, „člověk se nezačne měnit v psa jen tak sám od sebe.“
Děvče zakňučí a Lota je popadne za krk.

„Nejsem trpělivá a tamhleten vampýr,“ ukáže na Enna, „si zase rád hraje. Mluv.“

Dívka se nerozhodně sehne pro větev.

„Mats to odněkudy přitáhl...“

„Co?“

Děvče vycení zuby a najednou znovu vypadá jako fena. „Kouzlo.“

„Jaký kouzlo?“

„Prostě takový. Kouzlo, po kterým se z nás stanou psi a biřicům natrhne prdel. A vydržíme běžet celou noc, odevšad utečeme, protože kdo se stará o čokly?“

„Leckdo, když začnou dávit koně a dobytek. To byla chyba.“

„Mats řekl...“

Lota pokrčí rameny. „Když řekl. Jak to vypadalo?“

„Co?“

Jako čubě jí to myslelo víc, zanaříká v duchu Lota. Děvče je statné a dosud má všechny zuby, ale rozumu zřejmě moc nepobralo. No co, Mats na ní asi oceňoval jiné věci.

„To kouzlo, náno.“

„Aha... Bylo to takový,“ beze smyslu ukazuje něco rukama.

„Kde je to teď?“

„Ve mlejně.“

Lota se obrátí k Ennovi.

„Kašlu na tu sebranku, chci se jet podívat do jejich kutlochu.“

„Máš jinou práci.“

„Tohle je moje práce.“

„Když myslíš...“ Lota vidí, že se vampýr usmívá, a po zádech jí běhá mráz. Na život dívky by nevsadila ani kozí chlup, ale to ji netrápí. Holka by pro ni taky nebrečela, tím si je jistá.

Mrtvoly příkrývá padající sníh a holčice se kroutí v Lotině sedle. Už jí trochu otrnulo, to, že zůstává naživu, ji naplnilo novou nadějí.

„Tudy,“ ukazuje na kouli špinavého sněhu, „mezi těma hroudama, jedeme přes náhon.“

Lota strhne Mlhu a opatrně projede pod pobořeným obloukem zdi. Mlýn je opuštěný, podle všeho už dlouho. Kolo se rozpadá, požár strávil část střechy, která se dál bortí pod tíhou sněhu.

Děvče hbitě seskočí z koně. Hbitě, ale pořád pomaleji než vampýr a zaklínačka. Hrne se do síně, začouzené jako zdi krbu, a pak dál. Enno

nakrčí nos a Lota s úsměškem pokrčí rameny. Vampýři jsou cimprlich. Všichni.

Děvče se opatrně krade k peci, zavalené páchnoucími pokrývkami. To byl zřejmě Matsův vladařský stolec, odhadne Lota. Dívka se vyhoupne nahoru a chvíli hrabe v hadrech. Pak vítězoslavně vytáhne podivný předmět a zamává jím Lotě před obličejem.

„Co mi dáš, když ti to ukážu?“

Enno ji uhodí rychle a bez okolků a zaklínačka zachytí padající svazek kostí. Oschlá vysušená psí noha, lidské vlasy, zuby lidské i psí... Lota opatrně přejede konečky prstů nad „kouzlem“ a zavrtí hlavou.

„Už je to skoro mrtvé. Dělalí jste s tím něco?“

Děvče se zajímá, zdá se, že si při pádu z pece vykloubilo rameno.

„Nic neřeknu...“

„Enno...“

„Dávali jsme tomu pít.“

„Co?“

„Krev. Psí, lidskou... i naši, když jsme nic jiného nesehnali.“

„Kdy naposled?“

„Večer, než jsme...“ dívka pláče, nepříjemně okázale, kvílivě a falešně. Zaklínačka odvrátí hlavu.

„Víš, kde to Mats dostal?“

„Neříkal, před ženskou...“

Zaklínačka se nepodiví. Taký by před touhle trajdalenou o mnohém pomlčela. Koutkem oka zahlédne rychlý pohyb. Tasí meč, ale suché lupnutí ji ujistí, že se namáhala zbytečně.

„Posnídám, když dovolíš,“ usměje se Enno dvorně a zvedne tělo dívky ze země. Hlava se klátí na přeraženém krku.

„Nech si chutnat.“

„Ještě teplá, nedáš si?“

Zaklínačka zavrtí hlavou. Slabě se v ní zvedá pocit hnusu a někde hluboko, hluboko pod ním i hlad.

5

Malebný Frederičin zámček je teď už na dohled.

„Jak ji poznám?“ zajímá se zaklínačka. „A služebnictvo jsou taky vampýři?“

„Poznáš, je to jediná vampýrka, která tam je. Služebnictvo jsou ti pokousaní.“

„Výborně, takže k Frederice ještě blíže neurčenej počet upírů.“

„Je den.“

„Taky pravda. Co s ní mám udělat?“

„Co obvykle děláte s vampýry?“ Ennova tvář je nehybná.

„Obvykle před nima utíkáme, zlato,“ sykne Lota. „Nezabíjíme vampýry, je malá šance, že z toho člověk vyjde živý.“

„Ty nejsi člověk.“

„Ne. Proto se tě ptám, co s ní chceš.“

Vampýr si s mírným úsměvem přejede prstem po hrdle.

„Hlavu pryč, kůl do srdce, spálit na prach. Proč myslíš, že je mlýn, co se v něm ta sebranka pelešila, prázdný? Freda měla žízeň. Mlynář tu určitě ještě někde obchází.“

„Radost.“

Enno se afektovaně otrěse. „Upíři jsou špína, drahoušku. Zkažené mrtvé maso.“

Lota se po něm znechuceně podívá. Najednou má celé vampýři noblesy plné zuby.

„Slyší nás?“ změni téma.

„Kdo?“

„Frederika. Slyší mou krev?“

„Pochybuju, že by poslouchala. Navíc, nejsi slyšet jako člověk. Tvůj tep bije tiše... pomalu...“

Enno si olízne rty.

„Urian z tebe pil, co?“

„Jistě.“

„Chlívek.“

Zaklínačka pobídne koně a vyhlídka na to, že podřízne vampýrce krk, jí už není nepřijemná. Vampýři si o podobné počínání koledují, usoudí Lota.

„Kudy?“

„Teď bude v ložnici. V támhle té vížce.“

Enno ukazuje na podsaditou věžičku, která uzavírá jedno z křídel budovy.

„Dají se okna otevřít?“

Vampýr se ušklíbne. „Budou otevřená.“

„Jdu.“ Lota si rozvážně sype na předloktí jemný černý prach.

„Co je to za svinstvo?“

„Havran,“ zaklínačka si zakryla prstem díрку a vdechla nosem hraničku černého prachu, „po tom mě neuslyší, ani kdyby chtěla.“

Lota se naposledy ohlédne po Ennovi.

„Počkáš u koní?“

„Počkám... Kdyby něco, budu to vědět.“

Lotin opálený obličej se stáhne v nedůvěřivém úšklebku.

„To určitě.“

„Slíbil jsem Uriášovi, že tě tu nenechám. Velice by ztráty tvé, eh, společnosti želel.“

Záliba v černé se v zimě zrovna moc nehodí. Lota se tiskne ke zdi a pomalu se sune k věži, podobná stínu, který se rebelsky zbavil těla. Pod vížkou se zastaví a poslouchá. Je ticho, ostatně, takoví vampýři jsou. Tiší.

Lota si očistí podrážky a pak se vtiskne do rohu. Souká se nahoru, soustředěná a s jedinou myšlenkou. Udělat tuhle práci a vypadnout. Podříznout jedno bílé hrdlo, vzít prachy a...

Natáhne levačku a nahmátne hřeben zdi. Konečně. Zachytí se ho oběma rukama, pak vytáhne nohy a pokračuje po okrasné římsě. Zatraceně klouže a okenice drží.

„Do řiti,“ Lota nadává jen v duchu, zato z plna srdce. Pro Enna by to bylo snadné, pro ni ne.

Zkouší už čtvrté okno, když jí dojde trpělivost. Ramenem se opře do okenice, ta zapraští a povolí. Chodba je temná, ale vampýři ve tmě vidí. Ostatně, zaklínači taky.

Zaklínačka tiše přejde ke dveřím, pootevře je a nahlédne dovnitř. Vampýrka tam není, postel s těžkými nachovými závěsy je prázdná a Lota nedolá, aby si v ní nepředstavila Enna. Hodil by se tam.

S povzdychem zavře dveře. Zabít a jít, opakuje si, zabít a jít. Krade se chodbou s nepříjemným pocitem v zádech. Kolik upírů tu může být? V chodbě se ozve zvuk kroků a Lota strne. Stíny jsou tu hluboké, to je pravda, jsou ale dost hluboké pro upíra?

Služebná nese podnos s vysokými poháry. Jsou dva.

Dva, zakleje Lota v duchu. Doufejme, že nemá Frederika návštěvu.

Tmavovlasé děvče prochází těsně kolem okenního výklenku, ve kterém se skrývá Lota. Ta zadrží dech, ale dívka se stejně zarazí. Položí tác na zem, dotkne se závěsu...

Lota obemkne pevnými prsty krk dívky a vrazí jí stříbrný nůž tam, kde tuší srdce. Nemá moc času, kdyby se upírka začala bránit, měla by brzy co do činění s celým osazenstvem, ale dívka zemřela, jako když se zalkne kanár. Lota zvedne její tělo do okna, vytrhne nůž z rány a s rozmyslem jeho pilovitým ostřím přetne dívce páteř. Pak dvakrát mrtvou shodí z okna a zvedne z podlahy podnos. Možná Frederika večerí sama a má prostě jen větší apetit. Možná.

V jídelně je ticho, alespoň pokud může Lota slyšet skrz zavřené dveře. Nadhodí na zádech meč a otevře dveře. Za jak dlouho Frederice dojde, že není služebná? Nepochybně rychle, ale i okamžik zdržení se někdy hodí. Tedy, zaklínači se hodí vždycky.

Dveře se otevrou, tiše, úslužně a Frederika (nejspíš je to ona, protože jiný vampýr v zámku být nemá) pomalu lhostejně vzhledne. Až příliš lhostejně na to, že je Lota už jen dva kroky od ní a svírá obnažený meč.

Zakřičí. Obě. Vlny křiku se srazí, vzednou, rozbijí..., a i když je zaklínačka otřesená, dokáže dokončit pohyb. Frederika má meč zaseknutý do krku, z jejího hrdla se lije krev, ale vampýrka se stále snaží nadechnout.

„Máš smůlu, holka. Kdybych to nebyla já, byl by to tvůj bejvalej,“ zavrčí Lota, vytrhne meč z rány a sekne znovu. Tentokrát už páteř neodolá a hlava, korunovaná tmavými vlasy, odletí až k oknu.

„Fuj,“ odplivne si Lota a namíří si stejným směrem. „Pryč odsud.“

Už už otvírá okno, když se dveře otevrou. Vampýr, cítí Lota.

„Enno, přišels mě zkontrolo...“ obrátí se do místnosti a slova jí zaskočí v krku.

Není to Enno. Je to muž, kterého nikdy neviděla. A je to, přirozeně, vampýr.

„Kurva,“ sykne Lota.

Muž dramaticky shodí plášť.

„Zrúdo.“

To Lotu inspiruje. Sebere ze země Frederičinu krásnou zakrvácenou hlavu a hodí ji po příchozím. Pak rozrazí okenice. Zem pod oknem je sice hluboko, ale je pořád příjemnější skákat do tmy, než zůstat v místnosti s rozzuřeným vampýrem. Zaklínačka se nadechne...

Pozdě. Okenice se přirazí, nábytek v místnosti víří v divokém reji a muž začíná křičet. I Lota křičí. Zaklání hlavu a vampýří křik jí vychází ze rtů. Křičí o život. Bez téhle obrany by už byla mrtvá, ale i křik je jen chvilkové řešení. Muž připomíná spíš Uriana než Enna, je štíhlý, tmavý a uhlazený dokonce i teď, s tváří zkřivenou. Lota padne na zem a kutálí se ke dveřím, zmítajíc se v nárazech vln křiku.

„Ty bestie, za tohle zaplatíš,“ zní to poněkud melodramaticky, ale vampýr svou výhružku zřejmě myslí zcela vážně.

Jeho zuby se blýskají a Lota se krčí u dveří. Čeká... Každý, kdo křičí, se občas musí nadechnout. Každý, dokonce i vampýr.

Teď přišla ta chvíle... nádech, okamžik, ale Lota se už protáhla dveřmi a běží chodbou. Okna, najít to, které vyrazila, a pryč, ven... Vampýr se řítí za ní, jen lom chodby zachránil Lotu před jeho křikem. Teď. Našla okno a mohutným skokem se vrhla ven. Sníh je dost hluboký, aby zmírnil dopad, ale taky dost hluboký, aby člověku bránil běžet.

„Enno,“ vykřikne Lota, „Enno...“

Její pronásledovatel už také prolétl oknem a teď se k ní blíží. Pomalu, obezřetně. Chce mě dostat živou, napadne Lotu a žaludek se jí zaklepe v krku.

„Enno...“

Lota si jazykem navlhčí rty a pozvedne stříbrný meč. Chystá se k boji. Koneckonců, takhle ji to vždycky učili. Vždycky jí říkali, že může přijít chvíle, kdy...

„Do prdele,“ popotáhne Lota nosem. Nějak z toho zaklínačského fatalismu vyšla.

„Nezabiju tě hned,“ zasyčí vampýr. „Roztrhám tě úd po údu.“

„Dej si pohov, Frederika byla odsouzená. Byla to poprava.“

„Od zaklínače?“

„Od vampýrů, já jí tu hlavu jen usekla.“

„Lžeš...“ Ve vampýrových ústech se znovu ukážou dlouhé bílé špičáky. „Lžeš. Vampýři nehledají popravčí v bahně. Mohlo by je potřísnit.“

Debil, pomyslí si Lota. Enno, Uriáši, pohněte zadkem.

Vampýr má oči skoro nepřičetné, když se k zaklínačce blíží. Je to chyba, jeho chyba.

Lota bodne mečem tam, kde tuší srdce, a do nosu jí vstoupí pach spálené kůže. Vampýr vykřikne, vycení zuby, sešklebí tvář ke křiku... a padne k zemi. Ze zad mu trčí dřevěný kolík. Za ním stojí Enno a mile se na Lotu usmívá.

„Mělas strach?“

„Jasně že jsem měla strach.“ To už jsou v sedlech koní a ženou je co nejrychleji pryč od zámku.

„Ten teprve mít budeš, holčičko. Alban byl důležitý vampýr a tys ho...“

Lota nevěřicně obrátí hlavu. „Já? Tys ho...“

„Kdepak, maličká, já tu nebyl. Upřímně řečeno, už to, že jsem ho sundal, je jedna z nejušlechtlejších věcí, které jsem kdy v životě udělal. Nechtěl jsem Uriho připravit o hrdličku, ale dál už musíš sama.“

„Ty zmetku...“

Enno se vykloní ze sedla a položí chladnou dlaň Lotě na zátylek.

„Neplánoval jsem to takhle, ale když už se to stalo... Dám ti jednu dobrou radu. Vynech mě z toho a neometej se moc ani kolem Uriášova domu. Budou tě tam čekat.“

„Protože je tam pošleš.“

Vampýr se rozesměje. „Ale no tak... Nepošlu je, jen jim nebudu bránit, aby vyrazili, holčičko. Nechci tě vidět studenou, na mou duši ne.“

„Tys do něj ten kolík vrazil vlastně docela rád, ne?“ Lota má jeden ze svých řídkých záblesků empatie.

„Aby ne, poklade. Odstranit svého nástupce v posteli není velká věc, ale potěší.“

„Zabiju tě, Enno.“

Stisk na Lotině zátylku zesílí. „Ale no tak, co je to za řeči. Nezabiješ. Jsem lepší zabiják než ty. Větší, silnější, rychlejší, a navíc obratnější šermíř. Přece tomu všemu sama nevěříš.“

Lota mlčí. Pokouší se představit si vampýří lov na člověka a je jí úzko, tak úzko, jak jí bylo naposledy ve třiceti, když zjistila, že pobuda, kterého

skopla z hradeb, byl ve skutečnosti králův levoboček. No, tenkrát přežila. Štěstí je coura, pomyslela si, a ta dvakrát slevu nedává.

Enno už zmizel v sněhové vánici a Lota se choulí do kožichu. Nejraději by koně obrátila ke Škole, vtrhla do jejích vrat a schovala se v nejhlubším sklepe. Blbost, okřikne sama sebe tvrdě. Posralas už toho tak dost, jen se ochomýtnout kolem Školy znamená zavést dravce k hnízdu. Neubránili by se. Jen na okamžik si Lota představí masakr a útěšlivého obrázku domova se vzdá. Beztak by ji Volmar shodil ze schodů. Mlha se zastaví, nohy toporně zapřené.

„Já vím, holka,“ plácne ji Lota po krku a seskočí. „Povedu tě.“

Žena a kobyla se prodírají vánicí. Nedostanou mě vampýři, křiví Lota namrzlé rty, zmrznu. Cesta se stáčí a po straně se rýsuje stavení. Mlýn. Ten mlýn.

„Odpočineš si, holka,“ zaraduje se zaklínačka a sveřepě za sebou táhne klisnu. „Aspoň tam nebude foukat.“

Kobylu přiváže v pobořeném maštali, a dokonce pro ni z pytle vydoluje i trochu ovsu. Sama se vydá do mlýna. Jestlipak tu „hospodyně“ ještě je, nebo už ji toulaví psi roztahali po kraji?

Je tam. Mrtvola stále leží uprostřed světnice, hlavu zvrácenou a hrdlo rozervané. Lota se botou dotkne ztuhlé paže, pak ji bez okolků popadne a vytáhne ven, za zeď statku. Mršina by mohla lákat dravce. Lota se zachvěje. Je zvyklá být lovcem, ne kořistí.

Lota se choulí u ohně a žvýká kus špeku. Naslouchá větru, skřípání trámů a připadá si mrtvější než mrtvá, kterou pohodila za vraty. Enno... Stráví pár milých chvil představami, co by s ním udělala, kdyby dostala možnost. Byla to bouda už od začátku? Spíš ne. To jen příležitost udělala zloděje. Ideální příležitost, jak si zchladit žáhu na sokovi, dostat slibu, který dal Urianovi, a ještě se ze všeho dostat se zdravou kůží. Ideální... pro něj.

Měla ses přidržet vlastních chlapů, náno, ozve se Lotin vnitřní hlas, který přichází ke slovu vždycky, když jde „z tlustejch do tenkejch“. Vlastních chlapů a vlastní práce. Jestlipak ti ty boty za to stály, boty a hedvábný cejchy, a krajky na spodkách. Lota zavře oči. Oheň jí hřeje ruce, koleno, namožené při skoku z okna, pobolívá, zaklínačka zívne, vrazí dlaně do podpaží

a stočí se do klubka. Usíná, když na dvoře zakřupají zmrazky pod koženou podrážkou.

Meč v pěsti, zed' za zády. Lota se tiskne do kouta a čeká všechno, ze všeho nejspíš však drtivý náraz vampýřího křiku. Místo něj zazní šepot.

„Loty?“

Zaklínačka přehmátne na meči. Uriáš, určitě je to on. On, anebo léčka.

„Loty, jsi v pořádku?“

Urian vstoupí do světla plamenů, tvář ztrhanou.

„Jsem,“ zvedne se žena z podřepu, „co by ne?“

Vampýr ji přitáhne do náruče a pevně ji obejmje.

„Já Enna zabiju.“

„Zabít Enna není řešení,“ hučí Lota a klackem přistrkává poleno do plamenů.

„Víš jistě, že to byl Alban?“

„Boha, jak to mám vědět jistě? Nikdy jsem toho chlapa neviděla. Prostě přišel do jídelny, hodila jsem po něm Fredinu hlavu a pak začal křičet. Houby vím, kdo to byl. Od koho víš, že to má za sebou?“

Urian vypadá zničeně. „Telepatie, milovaná. Matka se ozvala hned, jak..“

„Ví o nás?“

„Něco ví. Každopádně mi hned hlásila, že byl Alban zavražděn.“

„O ní neříkala nic?“

„O Frederice nikdo nemluví, obzvlášť u nás v rodině. Po tom, co udělal Jöрге.“

„Dobře, takže o Frederice se nemluví. Co u ní dělal ten Alban, když byla odsouzená k...“ Lota si přejede prstem po krku.

Urian pokrčí rameny. „Ty jsi teď taky odsouzená a jsem tu. Miloval ji. Možná myslel, že jí to nějak rozmluví, že ji přesvědčí. Nedá se to rozmluvit, ale to on nevěděl.“

„Chápu.“

Vampýr zvedne hlavu. „Opravdu?“

„Chápu, že měla plotky s Ennem, pak se na ni nalepil tenhle ten spasil, kterej doufal, že ji přivede na cestu pravou, a do toho jsem tam naběhla já a uřízla jí hlavu. Ty, Uriáši, jak moc je to se mnou zlý?“

Vampýr polkne.

„Takže zlý.“

„Udělám, co budu moct. Matka...“

„No copak?“

„Alban byl rodinný přítel, syn její sestřenice. Znal jsem ho už jako kluk. Byl...“

„Řekl, že mě umučí. Byl by to nejspíš udělal, kdyby ho Enno nezabil.“

„Musel ho zabít?“ zeptá se vampýr tiše.

„Ne. Nejspíš ne, ale udělal to. Probodl mu zezadu srdce kulem, když se chystal křičet.“

„Je to má vina.“

„Jo?“

„Jistě, neměl jsem dovolit, abys s ním někam jela. Věděl jsem, že je...“

„Hajzl, kurva, podrazák, parchant...“

„Bez zábran,“ potřese Urian hlavou. „Proto může dělat to, co dělá...“

Zaklínačka si povzdychne. „Dobře, Enno nemá zábrany, takže se asi těžko přizná, po mně půjde vampýří komando. Co mám dělat? Jo, mimochodem, zaplatil mi.“

„Co?“ civí na ni její společník ohromeně.

„Myslíš, že jsem mu měla ty prachy nechat? Patnáct tisíc kuldů?“

„Ne, nejspíš ne,“ zavrtí hlavou vampýr. „Odvedlas práci, musel ti zaplatit. Jen...“

„Copak...“

„Jak ses cítila, když sis ty peníze brala?“

Lotinu tvář zkříví úšklebek. „Normálně. Není to poprvé, co na mě zákazník udělal podraz.“

„Tohle je smrtící podraz.“

„I takové už na mě udělali,“ povzdychne si Lota, „a furt žiju.“

Žívne. „Potřebuju spát.“

Urian pečlivě rozprostře přikrývku a kývne na Lotu. „Můžeš spát. Budu hlídat.“

Zaklínačka se přikryje pláštěm.

„Byla to blbost,“ oznámí Urianovi.

„Co?“

„Začít si s vampýrem.“

„Loto, já tě přece miluju.“

„Právě proto,“ zavrcí zaklínačka, a než zavře pusou, už spí.

Ráno je mrazivé.

„Jak jsi mě našel?“ zeptá se Lota a ztuhlými prsty bojuje se šňůrkami poklopce. „Víš, co vám, chlapům, závidím?“

Urian druhou otázku taktně přejde. „Slyšel jsem tvou krev i tvoje volání. Pospíchal jsem, ale ztratilo se dřív, než jsem stačil vyrazit. Letěl bych, víš. Jenže pak jsi zmlkla a já musel hledat krev. Zdržel jsem se.“

„Nezdržel. Stejně bys tam nebyl dřív než Enno. Hele, když dosvědčíš, že toho Albana zabil on, uvěří ti někdo?“

Urian si nervózně srovná manžety. „Mně jo, ale nebudou věřit tobě.“

„Jistě, zamilovanej chlap není důvěryhodnej svědek. Kurva.“

„Asi tak.“

„A já jsem špinavá zabijácká čubka ze Školy.“

„Loto...“

„Nežvaň, kotě. Víím, co řekli doma mně. Tobě řeknou to samé, jen možná jinými slovy. Není to vlastně pro vampýra tak trochu ‚mesaliance‘?“

„Loto...“

„Tak je, nebo není?“

Vampýr mlčí a zaklínačka už se dál neptá.

Mlha sklání hlavu.

„Má toho dost,“ konstatuje Lota. Urian jí vezme z rukou sedlo.

„Proto jsem vzal Pěnu. Na tuhle naložíš jen zavazadla.“

Žena povytáhne obočí, ale nehádá se. Vlastně na tom nesejde. Žádná z jejích klisen nedokáže běžet tak rychle, aby utekla osudu.

„Kam chceš jet?“ Vampýr sleduje Lotin pohled až ke zpola zaváté mrtvole dívky.

„Nejradši bych docela normálně dál dělala.“

„To není rozumný.“

Lota sebou trhne. „A co je podle tebe rozumný? Čekat, až přijdou? Nedokážu se ubránit ani jednomu vampýrovi, natož dvěma, třem. Prostě budu dál dělat svou práci, a když mě najdou, tak vezmu meč a...“

„Ne.“

„Do toho nemáš co mluvit.“

„Mám, protože jsem tě do téhle situace dostal. Dej mi čas, Loto, aspoň trochu času, abych mohl něco podniknout.“

Lota pobídne klisnu. „Čas? Já ti čas dám, ale daj ho oni mně?“

Vítr jí bere slova od úst a chlad v ní probouzí malátnost, podivnou lhostejnost ke všemu. Chtějí ji zabít a vypít její krev? Co na tom. Oni, nebo

nějaký prašivý gryf v dusném letním lese. Zachumlá se do kožichu ještě hlouběji.

„Budu mít dost času, když odjedeš do Lusenu.“

„Co je v Lusenu?“ Lota byla donucena se probrat.

„Statek, koupil jsem ho, protože je dobře mít hospodářství.“

„Kvůli krvi?“

„Taky. Navíc, chtěl jsem, abys taky něco měla, kdyby..“

„Takže jsi předpokládal, že mě ze Školy vyhodí, co?“

„Rozhodně jsem s tím počítal jako s možností. Koupil jsem ho nedávno, nikdo o tom neví, ani má rodina. Žije na něm správce.“

„Člověk?“

„Ehm, zatím. Časem se to bude muset změnit.“

Lota mávne rukou. „To mě nezajímá. Zkrátka, chceš, abych jela na ten statek a počkala, co se ti podaří dohodnout?“

„Přesně tak.“

„To se mi nezdá. Co tam budu dělat?“

„Loty, co bys tam dělala... Budeš odpočívat, občas si vyjedeš na lov, přečteš si nějakou knížku...“

„V životě jsem dobrovolně nepřečetla knihu,“ šklíbí se Lota.

„Dobře, tak něco jiného. Buď rozumná. Je to tam velmi pohodlné, uvidíš.“

„Chm.“

„Loty...“

„Chm.“

„Loty...“ Urian přidrží Lotinu klisnu za uzdu. „Opravdu jsem nechtěl, aby to dopadlo takhle.“

Jazykem si navlhčí rty a špičáky se zablýskají v ústech. „Loty.“

„Tak v závěji,“ nadzvedne obočí zaklínačka, které je romantika cizí.

Vampýr sklouzne ze sedla a opře si hlavu o Lotino stehno.

„Chápu tě,“ uklidní ho zaklínačka. „V závěji nebo u stromu.“

„Jsi cynická,“ vyčte jí vampýr.

„Ne, ale jako děti jsme neměli jinou možnost. Ve Škole se šmajchlování netrpělo.“

Urian polkne. „Zato v lese, u stromu, na zapřenou... Rozumím tomu dobře?“

„Jo.“ Lota už také seskočila z koně a hrábla do sněhu. „Dobře. Chceš se dozvědět něco o předešlé?“

Vampýr se hrdě napřímí. „Samozřejmě.“

„Jo?“

„Jo.“

„Tak tumáš.“ Sněhová koule mu srazí čepici z hlavy a už na něj prší další.

„Tak se trochu braň, ne?“

Urian si se smíchem stírá sních z tváře. „Měl jsem to vědět, ty zabijáku nevinnejch vampýrů, měl jsem to vědět.“

Vzduchem létají koule a Lota se směje. Po dlouhé době poprvé opravdu upřímně.

6

„Nevyháním tě,“ řekne Volmar suše a přísně si Torgeho změří přes stůl. „Je zima, měl bys zůstat tady.“

„Já vím, že mě nevyháníš, ale Lota je někde venku a nikdo na ni nedává pozor. Je zima, měla by být doma.“

Zaklínačský mistr sevře rty. „Nešlo to, ty víš proč. Ten její se o ni postará.“

„Možná postará, ale nezná ji tak jako my, mistře. Řekni mi,“ odkašle si Torge, „kolik lidí odsud za posledních padesát let v zimě odešlo?“

Volmar se zamyslí. „Počítám, že čtyři. Marko, ten ukradl z laboratoře zeleného draka a pak už o něm nikdo neslyšel, Kerwin...“

„To si pamatuju, zřídil Lusju tak, že se z toho hrabala roky.“

„Jo, ten, no a pak Pirmin a Viacek.“

„Jistě, ti si oba prošňupali frňák až na kost. A teď mi řekni, kdo z nich se dožil jara?“

Starý zaklínač zatne zuby.

„Tohle je jiné.“

„Ne zas tak moc. Lota odsud nešla ráda. Jestli Uriáše najde, nejspíš u něj zůstane, o tom žádná, jen...“

„Neměla se s ním tahat.“

„Každý léto se s někým tahá, jako bys ji neznal.“

„Ne s vampýry.“

Torge si povzdychne. „Hele, měla i horší chlapy, jen jsme ti to nevěšeli na nos.“

„Ženské... Radši bych tu měl dvacet šibeníčnicků než jednu Lotu. Už odmala jsou s ní jen starosti.“

„Máš ji rád,“ odváží se Torge a Volmarova tvář ztvrdne.

„Moc jsem jí neposloužil. Přerazit jsem ji měl, hned jak se jí začaly zapalovat lejtka.“

„Volmare, to jí bylo devět,“ namítne plavovlasý zaklínač a pak jen rychle couvá ke dveřím. I tak mu Volmarovo Znamení připálí kůži na žebrech.

V jídelně je ticho a Torge shrabuje z tácu placky.

„Táhneš za ní jak čokl za háravou čubou.“ Narvik stojí ve dveřích a šklebí se.

„Co tě žere, srábku?“

„Mě nic, to ty budeš hlavní chod pro toho jejího nabíječe.“

„Neměj péči.“

„Je to děvka.“

„Co je špatného na šikovný děvce?“

Narvik dojde až ke stolu a postaví se proti Torgemu.

„Hele, mně upíři zabili dva parťáky. Málem jsem v jedný takový vsi sám zůstal.“

Torge ukousne placku a pomalu žvýká. „Jasný. A Lotě máš za zlý, že ona v tý svý vesnici nezůstala. Že našla spojení a přežila to, nebo co se ti vlastně nezdá?“

„Nikdy bych se nespřáhnul s upírem.“

„Uhm, no jo. A co s upírkou?“

„Ty bys to dal dohromady s upírkou?“

Torge znechuceně vyplivne kus placky. „Zatracený svinstvo. S upírkou? Jo, klidně. Uriáš říkal, že bezva kouřej.“

Objímá Taru a zarývá přitom prsty do jejích rozložitých zad. Lota se umí jinak kroutit, pomyslí si Torge a s námahou nadzvedne Tařiny boky. Ta zavýskne. Lota se umí jinak kroutit, ale tohle je poslední noc ve Škole a Torge není ochoten trávit ji sám. Kdo odešel v zimě, nedožil se jara, zní mu v hlavě. Možná by tu měl zůstat, poctivě se potit na šermířském sále a štípat dřevo, počkat, až začne tát sníh, a pak... Pak někde najít Lotiny kosti.

„Do píči s tím vším,“ zavrčí Torge a přitáhne k sobě Taru s nečekanou silou.

„Kurva, Torge,“ okřikne ho jeho spolunocležnice, „tohle dělej Lotě. Já to ráda pomalu.“

„No vždyť to říkám,“ ozve se zaklínač zasmušile, „do píči se vším.“

Ráno je kalné a studené, placky od včerejška ztvrdly na kámen a Volmarova nálada se taky nezlepšila.

V podstatě je nejlepsi vypadnout, potěší se Torge v duchu a štípane Gritu do zadku.

„Táhni, chlívě.“

„Vždyť táhnu.“

„Nojo,“ zaklínačka si uvědomí, že Torge má už sbaleno, a obejmě ho kolem krku.

„Opatruj se, blondáku.“

„To víš, že budu, kotě,“ vyndá Torge na chvíli jazyk z jejích úst.

„Opravdu na Lotu držíš,“ uzná Grita a přitiskne se k Torgemu břichem, „já bych se teď ven nevykopala.“

Torge ji objímá a zamyšleně hledí přes její rameno do temné chodby.

Pak už je jen maštal a Torgeho ryzák, zatím potěšený vyhlídkou na projíždku, Notburžin štulec a známá cesta, svažující se k Opoli.

S trochou štěstí budou Opolští vědět, kam jela, uvažuje Torge, když si omotává bradu šátkem.

A když budu mít štěstí hodně, tak ji nakonec i najdu živou.

Míjejí města. Je to nebezpečné, říká Urian ustaraně vždycky, když v některé z usedlostí kupují mléko, placky nebo kvas. Je to nebezpečné, říká Urian, když se přiblíží k té nejmenší z vesnic. Je to nebezpečné, vampýři mohou koupit téměř všechno, a co si nekoupí, dostanou jinak.

„Sháněl tě někdo z nich?“ Mlha už si odpočinula a tančí pod Lotou jako hříbě.

Urian potřese hlavou. „Jen matka.“

„Cos jí řekl?“

„Že tě hledám. Co jí mám říct? Je to moudrá žena a polopravda je lepší než lež.“

„Co řekla ona tobě?“

Vampýr mlčí.

„No tak, dokážu si to domyslet,“ naléhá Lota.

„Je to matka, Loto, přišla už o jednoho syna.“

„Jistě, a taky mou zásluhou, co? Uriáši...“ v Lotině hlase bzučí vztek.

„Řekl jsem jí, že se nevrátím.“

„Ale...“

„Nevím, co mám víc dělat. Nemůžu zalézt domů a psát poezii. Od té doby, co jsem s vámi byl v Lisse, už ne. Brnkat na loutnu, číst si a vědět, že se někde brodíš sněhem... Změnil jsem se, víš o tom?“

Lota pohrdlivě odfrkne nosem. „Blbost. Lidi se nemění, jen sis našel jinou zábavu, fajnovko.“

„Třeba našel,“ usměje se mírně Urian. „Anebo jsem našel něco úplně jiného.“

Lovecká chata, jedna z těch zblešených bud, ve kterých spíš než lovci přespávají tuláci. Lota ze sebe umolousaný kožich spíš sloupne, než sundá, a dokonce i její vždycky dokonale upravený průvodce teď nevoní po fialkách.

„Jseš špinavej, Uriáši,“ směje se Lota.

„Zvykám si,“ odsekne muž. „Když to nepůjde jinak, dám se k vám. Byl bych nejlepší, lepší než ty,“ vyplázne na zaklínačku jazyk.

„Hovno nejlepší. Dělal bys zadarmo, protože by tě každěj utáhl na vařené nudli. Kazil bys ceny. Navíc, vampýry neberou.“

„Tebe vzali.“

„Já nejsem vamp, jsem jen mizernej prašivej kříženec.“

„Beru na křížence,“ zazubí se Urian. „Mají v sobě prý ze všech použitých ras to nejlepší.“

„To nejhorší,“ stáhne Lota hrozivě obočí a tasí meč.

„Stříbro ne,“ couvá Urian ke zdi.

„Nic jinýho na tebe neplatí.“

„Slitování, mám rodinu, děti, zvířectvo...“

„A blechy,“ zašklebí se Lota. „Ty pijavice jedna, já tě...“

„Zatraceně dlouho jsem se nemyl,“ upozorní ji prozaicky vampýr.

„Tak jsem to nemyslela,“ mávne Lota rukou a popadne Uriana za cop. Její jazyk je špičatý a teplý.

Vytí probudí Lotu pocitem už prožitého, ale je to jiná chata a jiný muž, který jí leží po boku.

Žena malátně hledá boty, nocí se nese ržání koní, kopyta buší do stěn chaty.

„Parchanti,“ zavrčí Lota, natáhne se po pochvě a vyrazí ven.

Čekala boj, čekala smečku s rozšklebenými mordami, ale nic z toho nevidí. Jen neklidná zvířata, škubající se v ohlávkách, a stopy. Spoustu stop, malých i větších.

„Vlci?“ I Urian se vymotal z příkrývek a teď se zimomřivě halí do pláště.

„Psi. Spíš hůř než psi, kožoměnci.“

„Kožoměnci?“

„Jo, něco jako vlkodlaci, ale vlci to nejsou. Jsou tohle snad vlčí stopy? Čarují snad? Jsou to psi, Uriáší. Psi, kteří po lovu svou kůži odloží. A jsou, kurva, všude.“

„Pojď si lehnout, Loty. Nastyďneš.“

Zaklínačka trhne rameny. „Kde se berou?“

„Týká se tě to nějak? Tak moc, že kvůli tomu musíš mrznout uprostřed noci?“

„Jasně že týká. Jsem zaklínačka, a navíc... je to divný. Nikdy jsem neslyšela, že by na sebe lidi brali podobu psů takhle. Jsou jich celé rodiny, chápeš? Celé smečky.“

Lota si vzpomene na podivný předmět, který stále leží v jejím sedlovém vaku.

„Vyznáš se v magii?“ zeptá se vampýra. Ten ji postrčí ke dveřím chaty.

„Trochu,“ odpoví už vevnitř. „V hermetismu, v práci s vyššími inteligencemi...“

„Nemusíš pokračovat. Takový znalosti jsou mi na dvě věci. Potřebuju někoho, kdo se vyzná v praktické magii. Obyčejného čaroděje.“

„S tím budeš muset počkat, než se situace uklidní.“

„Neuklidní se, ti psi jsou všude.“

„Tvá situace, milovaná,“ doloží jemně Urian a Lota vztekle padne do hromady příkrývek.

„Jistě.“

„Čaroděj by tě mohl prodat vampýrům.“

Zaklínačka zatíná zuby a tiše kleje. „Nevydržím to takhle.“

Urian ji obejmě. „No tak.“

„Nevydržím zalezlá jako krysa.“

Vampýr tiše brouká a chová ji v náručí jako dítě. Lota zavře oči. Pod víčka se jí derou slzy, ale přes okraj se nepřelíjí. To zaklínačské slzy nikdy.

Rozcestí jsou podivná místa, dokonce i tohle, vymrskané mrazivým větrem.

„Trefíš, Loty?“

Zaklínačka si zamne nos rukou v rukavici.

„Jak by ne. Jediný velký statek v Losenu. Doptám se.“

„Máš ten dopis?“ Urian je nervózní jako matka, která posílá poprvé dcerku do školy.

„Už ses ptal dvakrát.“

„Není ti moc zima?“

„Uriáši!“

To zní až příliš výhružně a vampýr přestane upravovat zapínání Lotiných sedlových vaků.

„Nechce se mi od tebe,“ přizná.

„Sám jsi říkal, že je to nutný.“

„Je.“

„Tak na co čekáme?“

Lotino objetí je pevné, tiskne se k vampýrovi, jako by mu chtěla rozdrtit hrudník.

„Budu se tam nudit,“ šeptá.

„A já budu spát v studené posteli a myslet na tebe. Loty, udělám všechno...“

„Udělej, co je potřeba, ale koukej, aby to moc dlouho netrvalo. Jinak se seberu, najdu Enna a vrazím mu do zadku stříbrnej meč až po jílec. To by ho mohlo přimět k tomu, že řekne pravdu.“

„Určitě, ale...“

„Nemám na něj, že?“

Urian odvrátí hlavu.

„Máš na něj ty?“

„Můžu s ním bojovat.“

„Takže taky ne.“

„Loto...“

Zaklínačka se vydrápe do sedla.

„Jeď už,“ podaří se jí usmát dokonce i očima. „Nějak bylo, nějak bude.“ Pak přiváže k sedlu otěže druhé klisny a vyrazí.

♦ ♦ ♦

Lusen se choulí v údolí, malá, v závějích ukrytá vesnice, ale nikde žádný velký statek. Lota se rozkašle, odplivne si do sněhu a pak mlaskne na koně. Opatrnost je hezká věc, ale dneska večer by už ráda spala v posteli.

„Dobré odpoledne,“ zahučí zaklínačka, když vstoupí do nízké světnice. Zdejší starosta má zřejmě od vrchnosti povoleno vařit pivo a bohatě toho využívá. Hlavy mužů, kteří tu popíjejí, se zvednou.

Suchý mužík v kožešinové kazajce odloží holbu.

„Co tě sem přivedlo, paní?“

Lota se zašklebí. Meče si všimli všichni.

„Jsem na cestě, takže sháním něco k jídlu.“

„Přespání také?“ optá se mužík a nezní to přátelsky.

„Ne.“ Lota se nediví. Ženská, která se objeví ve vesnici uprostřed zimy s jedním mečem na zádech a druhým u boku, může být buď žoldáčka, nebo lupička. Každopádně přináší problémy. Zaklínačku by přijali líp, možná. Jenže zrovna o tom Lota mluvit nechce.

„Máme jen oukrop, paní.“

Zaklínačka nakrčí nos. Česnek nesnáší.

„Nějaká drůbež by nebyla?“ Na zvěřinu se ani neptá. Pytláctví by nepřiznali a navíc, ona se v poslední době napytlačila dost.

„Ne,“ zatváří se muž odmítavě. „Polívka, nebo nic.“

Dveře se otevrou, shrbená ženská chvíli bojuje se severákem a pak je za sebou přirazí.

„Urg venku pěkně rádí,“ bouchne příchozí džbánem o stůl. „Dej mi trochu té své bryndy, Vladorade.“

Mužík se uraženě odtáhne.

„Dlužíš mi od minule, pazdernice. A od předminule vlastně taky.“

Ženská založí ruce v bok a Lota se pohodlně usadí. V hlavě se jí rodí nejasný plán.

„Dlužím ti? A co dlužíš ty mně? Zaplatils snad za byliny pro dobytek? A když byla vaše Mara nemocná, kdo ji kurýroval? Kdo ji rodil? Ji a všechny tvý děcka...“

Pazdernice nebezpečně zvyšuje hlas a Vladorad se rezignovaně shýbá k soudku.

„Mlč už, Dunjo,“ okřikne lamentující ženu, „už to bude.“

Žena si upraví šedivý vlňák a vítězně sáhne po džbánu.

„Bohové ti to oplatí na dětech,“ vycení na starostu kupodivu bezvadně zachovalé zuby a obrátí se ke dveřím.

„Počkej, půjdu s tebou,“ zarazí ji Lota a zvedne se. „Když tu mají jen ten oukrop...“

Znovu natáhne kožich a v zádech cítí nepřátelské pohledy. Dunja je aspoň jejich, Lota, se svým válečným náradím, je nebezpečný vetřelec.

„Jen pojď.“

Stojí spolu na zápraží, vysoká Lota a malá shrbená pazdernice, která pevně svírá džbán s pivem.

„Co bys ráda, zaklínačko?“

Lota si odkašle. „Je to tak poznat?“

„No, lupičky obvykle nenosí stříbrný meče.“

„To ne,“ připustí Lota. „Ráda bych polívku jinou než oukrop a možná taky jednu radu. Zaplatím, pokud jde o tohle.“

„Tak polívku.“ Dunja si Lotu změří. „Možná že jo. Konečně, já už nemám co ztratit. Pozvu tě dovnitř, i když chlapa bych zvala radši, to přiznávám.“

Lota se usměje. „Jednoho bych pro tebe měla. Torge vlezte na všechno.“

„Jsi sprostá,“ řekne Dunja beze zloby. „To jsou tví koně, na dvoře?“

„Jo, mí.“

„Svezla bys mě?“

Lota beze slova vezme ženskou za loket a dovede ji k Mlze.

„Dokážeš se udržet a přitom nerozlít pivo?“

„Dřív jsem to dokázala,“ odpoví Dunja. „Podrž to,“ vrazí Lotě do rukou džbán a překvapivě snadno se vyšvihne do sedla.

„Budu ti říkat kudy.“

Vyjely za ves, cesta se ztrácí pod návějí sněhu, ale Dunja Lotu pobízí.

„Jen dál, máme před sebou ještě kus cesty.“ Sníh pod zaklínaččinými botami chrupe a pomalu se šerí.

„Tady?“ zeptá se Lota a ukáže na úzkou pěšinu do lesa.

„Chytrá.“

„Tohle není zrovna pazderna.“

„Ne, to jen Vladorad blbě žvaní. Nejsem žebračka.“

„Jasně že ne. Jsi vědma, právě proto od tebe chci polívku,“ šklebí se zaklínačka a snaží se z hlavy vymazat vzpomínku na Urianova doporučení. Jistě, není bezpečné bavit se s venkovskou vědmou, ale co je na tomhle světě bezpečné.

Chata nevypadá o nic hůř než lovecké chýše, ve kterých Lota doted' přespávala. Naopak, v něčem je na tom i líp. Například do ní tolik netáhne, a dokonce ani tolik nesmrdí.

„Pěkný,“ broukne uznale zaklínačka po tom, co své klisny vecpala do prázdného chlívku, kde nemohou pohodlně ani zvednout hlavu.

„Ubohý, zaklínačko. Máte ve vašem cechu jména?“ rýpne do ní vědma.

„Lota, to stačí.“

„Dunja, ale tos slyšela v hospodě. Jakou chceš tu polívku?“

„To je jedno, jen tam nedávej česnek.“

„Cibulačku?“

„Třeba.“

Dunja pověsí kotlík nad oheň. „Maso nemám, to ti asi došlo.“

„Najedla jsem se masa dost.“

„S mečem je to snadný.“

Zaklínačka natáhne nohy k ohni. „Pytlačím.“

„Jak jinak. Někdo pytláčí, někdo hrbí hřbet. Já už patřím k těm druhým.“

Dunja zapraská klouby prstů. „Mám revma.“

„Chceš mast?“

„Ale... přišla si pro radu, a už chce léčit. Možná potom. Na co ses mě chtěla zeptat?“

Lota se zarazí. Ještě může nechat jazyk za zuby, ještě ano.

„Hledám statek tady u Lusenu. Velký, s pěkným domem.“

„Chceš ho koupit?“ zeptá se Dunja ohromeně.

„Ne,“ Lota se chechtá. „Ne, ten už někdo koupil. Já tam mám nějakou práci.“

„Už jsem se divila.“ Dunja krájí cibuli starým nožem a rozvázně přitom pokyvuje. „Není to vlastně statek, spíš zámek s honitbou, a Lusenu je sice nejbližší vesnice, ale je to tam odsud pěkně daleko. Správce sem přijede dvakrát třikrát za zimu. Mají tam všechno svoje.“

„Budu tam do večera?“

„Když nevíš, kde to je? Spíš ne. Můžeš tu zůstat přes noc, jestli chceš, a vyrazit až ráno.“

Lota si ženu podezřívavě změří, ale ta nevzrušeně dál krájí cibuli.

„Radši bych jela.“

„Takhle potrhlí jsou u vás v cechu všichni, nebo tě někdo honí, he?“

„Co je ti do toho?“ Lota si vědmu pozorně prohlíží. Možná není tak stará, jak se zprvu zdála, možná je ale naopak mnohem starší, než vypadá.

„Je mi do toho... Nechci, aby mi zapálili střechu nad hlavou. Jestli se za tebou vydali jezdci, chlapi v hospodě to řeknou, to si buď jistá.“

„Nemám za sebou jezdce,“ zívne Lota.

„Jo, nejspíš máš v patách něco mnohem horšího,“ odhadne vědma. „Ale co mně je do toho. Polívka bude za chvíli a pak můžeš jet, nebo zůstat. Co je ta druhá věc, na kterou ses chtěla zeptat?“

„Tohle,“ Lota chvíli hrabe v sedlovém vaku, který si s sebou přinesla, a pak vytáhne „kouzlo“, které sebrala umírající dívce ve starém mlýně.

„Co si o tom myslíš?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.